

Ovidiu Eftimie

ROBU CUCERITORUL. STĂPÂNUL LUMII

**ROBU
CUCERITORUL.
STĂPÂNUL
LUMII**

OVIDIU EFTIMIE

© Ovidiu Eftimie

Contractul pentru pactul ficțional trebuie redactat în limba noastră și semnat și de partea română.

Toate drepturile rezervate.

Ovidiu Eftimie

eftimie.net

facebook.com/eftimie.net

patreon.com/eftimie

Orice asemănare cu personaje și locuri reale e făcută pur pentru criterii narative. Nimic din ceea ce se întâmplă în următoarele pagini nu este bazat pe vreun fapt sau personaj real.

I. INCIDENTUL

Aerosatelitul care urmărea cortegiul funerar furniza, comunicând cu difuzoarele hidro de la sol, o vreme tristă pe o rază de 500 de metri în jurul acestuia. Mai exact fusese setat pe 67% tristețe, 33% melancolie și astfel o ploaie mocănească urma sicriul și pe oamenii îndurerați din spatele lui. Corpul neînsuflețit al primarului Nicolae Robu era cărat, regulamentar, de patru roboți de curierat și doi oameni de clasa IV, care puteau emota mai bine pe orice fel de eveniment de gen.

Deasupra aerosatelitului, inspectorul Cezar Tomescu de la Poliția Metropolitană supraveghea totul din zeppelinul de patrulare, secondat de agentul C-25, un robot de asistență criminalistică ce fusese detașat pentru reeducare la „Misiuni Speciale”. Opt drone zburau silențios în jur scanând zona pentru eventuale pericole, revoluționari, teroriști sau alte elemente care ar putea disturba tristul eveniment. Cezar oftă.

-Ești trist, Cezar?, întrebă C-25 cu o voce egală care denota un fel de curiozitate artificială, programată dinainte undeva în laboratoarele Politehnicii Timișoara.

-Nu.

-Moartea domnului primar ne-a afectat pe toți, continuă banda C-25.

-Doar dacă ai fost programat pentru tristețe, Ceule. Dacă ești autonom, ca noi, oamenii, vei înțelege că unele lucruri sunt inevitabile, mai ales pentru oamenii vechi, ca el.

-Dar puteam să-l mai menținem în viață.

-Trebuia să-și dea și el acordul pentru asta. Ți-am zis, autonom.

În nacelă se așternu din nou tăcerea.

-Vrei să-ți cânt o melodie? Sunt programat să redau fidel peste 3 milioane de manele.

-Nu mersi, Ceule, sunt bine. Eu n-am fost în țară când a avut loc Revoluția Retro, eram la facultate.

-V-a afectat atât de mult pe voi oamenii noi această Revoluție?

-Știi foarte bine ce s-a întâmplat, n-am fost toți afectați. A fost un prilej bun de selecție naturală, așa evoluăm noi cei autocreați.

Deși se dădea insensibil, îl lovi un pic melancolia când se gândi la Revoluția Retro și urmările sale. Zeci de mii de oameni fuseseră adunați de poliție și supuși testelor psihologice. Urmările au fost uluitoare, după acele luni de foc societatea bănățeană a evoluat din ce în ce mai accelerat.

-Am analizat Revoluția Retro, se apropie foarte mult de o formă de eugenie. Eugenia e ceva rău, își dădu cu părerea C-25.

-Tu nu ai trăit vremurile alea, nici nu fusesei construit pe atunci. N-ai idee câți oameni excesiv de proști umblau printre noi și nu puteau fi detectați. Dacă nu ar fi fost profesorul Foss eram și acum la fel ca ultimii oameni, oltenii. Omul ăla a fost un geniu. A găsit întrebarea perfectă pentru a putea descoperi cine e retardat și cine nu.

-Întrebarea la care te referi este cea cu mașini zburătoare.

-Da. Și nu era doar o întrebare, era un întreg proces. Ne-au trebuit ani de zile să înțelegem de ce oamenii tot se activau când auzeau cuvinte de genul „ca altă dată”, „odinioară” și de ce li se părea fain să trăiască în trecut. Fără studiile profesorului Foss n-am fi făcut niciodată legătura între asta și retardul mintal sever. Un om evoluat, un om nou,

nu are cum să aibă o părere bună despre trecut decât dacă renunță să gândească. Dar asta nu era suficient, puteam crede că e doar o chestie emoțională. Și-abia atunci am început să-i întrebăm ce cred despre mașini zburătoare.

-Întrebarea era „Crezi că în viitor vom avea mașini zburătoare?”

-Da. Și toți credeau că-i verificam la imaginație, dar noi îi verificam la altceva, la percepția lumii în care trăiesc. Era dureros să vezi cum oamenii își dădeau cu presupusul în condițiile în care prima mașină zburătoare a fost făcută în 1939 de Sikorsky. Ei visau mașini cu roți, ca alea primitive ce mergeau pe asfalt. Elicopterul corespundea de aproape un secol tuturor criteriilor pentru o mașină zburătoare. La naiba, un Sikorsky S300 era mai ușor decât un Fiat Panda, ocupa spațiu cât o dubiță, putea căra două persoane și încă 400 de kilograme de murături și era în producție de câteva decenii, iar oamenii ăia încă discutau de mașini zburătoare ca și cum n-ar fi existat alea și încă o mie de modele diferite. Atunci ne-am prins că erau atât de retardați încât nu puteau percepe lumea modernă. Sau lumea modernă îi speria atât de mult că nu o puteau concepe.

-Și atunci i-am separat.

-I-am protejat. Crezi că un câine este nefericit?

-Câinii nu sunt oameni.

-Așa e. Dar în vremurile alea erau mai inteligenți decât mulți dintre oameni și a trebuit să facem o separare. A fost gestul uman de făcut, cum ar fi să pui un câine într-o funcție de decizie și apoi să-l pedepsești când greșește? Dacă nu înțelege fapta nu va fi decât resentimentar și nefericit. Așa și cu oamenii ăia „retro”. I-am protejat. Le-am oferit sarcini pe măsura intelectului lor. Ceva ușor, ceva ce pot duce și pot pricepe. Pentru muncile grele v-am făcut pe voi. Pentru alea

care nu necesitau niciun fel de efort, nici de gândire nici fizic, i-am folosit pe ei. Și a fost bine și este încă bine.

-Te cred.

-Nu trebuie să mă crezi, du-te și vezi Rezervația de Influenceri de la Variaș și vezi cât de fericiți sunt ăia acolo. Poate mai fericiți decât noi. Sau la Muzeul de Blogging din Fabric.

-Voi face asta.

-Bineînțeles că o vei face.

Cezar schimbă postura și deveni brusc atent. Cortegiul intra pe strada Thomas, așa cum era traseul stabilit. Era singura stradă lăsată ca-n Anii Vechi, cu asfalt pe jos, cu apa care se scurgea spre trotuare înspre canalizare, cum construiau retardații pe vremuri, când era OK să faci așa ceva, nu cu canalul pe mijloc să nu fie bălți lângă trotuare, cu gropi și noroi. Unul din roboții care căra sicriul, probabil un model mai nou care nu era adaptat la mers pe stradă veche alunecă și dezechilibrează pe toți ceilalți. Sicriul căzu lovindu-se cu zgomot de asfalt, corpul primarului Robu se rostogoli în noroi.

-Detășează nacela, acum!, urlă Cezar. Robotul execută rapid manevrele de decuplare și nacela începu să coboare lin, sprijinită de dronele care se alipiseră la ea pentru susținere, direct în mijlocul mulțimii curioase. Inspectorul de poliție nu așteaptă să aterizeze complet, sări din mers aruncând în stânga și-n dreapta grenade electrice.

-Faceți loc, la o parte, vă rog, Poliția Metropolitană.

Agasați de stolul de grenade ce lansau mini-șarje electrice, curioșii, oameni și roboți, începură să-i facă loc. C-25 îl urmă la câteva secunde.

-Care l-ați scăpat pe primarul nostru în noroi, că vă bat de vă îndoi. Ceule, vreau un scan de profunzime la tot, să știu și ultima moleculă de-aici. Care ați fost? Un robot ieși din mulțime să dea explicații.

-Eu am fost, mă numesc G-88, am alunecat pe această substanță maro de pe jos.

-Ce-i aia? Ceule, analiză!

-Am consultat baza noastră de date. Este ceea ce voi umanii numiți „un căcat”.

-Căcat, căcat?

-Da, excrement biologic. Pare de om.

-Cineva s-a căcat pe stradă?! CUM?

-Examinez acum înregistrările video. Nimic în ultimele trei zile. Pentru săptămâna trecută trebuie să accesez baza de date a poliției.

-Fă asta. Și ia toate datele de-aici. M-88!

-Da, să trăiți.

-Reia operațiunea funerară! Domnul primar a specificat clar în testament că vrea să fie înmormântat până la 14.00, vreau să fie doi metri de cernoziom pe el până atunci. Spuneți-i preotului să se grăbească. Ceule, ai toate datele?

-Da.

-Bun. Cere un echipaj pentru continuarea supravegherii. Noi trebuie să mergem la poliție urgent!

În timp ce roboții îl luau pe primar din noroi să-l pună înapoi în scriu apăru un alt zeppelin de poliție. Cezar făcu un semn și se urcă în nacela propriei mașinării. C-25 era deja înăuntru și porni manevrele de recuplare la balon. Dronele bâzâiră nervoase și efectuară operațiunea la o sută de metri deasupra solului. Zeppelinul se îndreptă spre clădirea de 99 de etaje a Poliției Metropolitane, aia din Calea Șagului. Șeful poliției era deja informat de incident.

-Cezar, ceva detalii?

-Cred că vorbim de un atentat, unul din roboții noștri a fost compromis.

-Retro?

-Posibil, nu știu încă. Toate indiciile spun că da.

-Bine, du-te la legiști la 38, vezi ce analize au scos ei. Ține-mă la curent, nu mă interesează informația din feed, vreau ceva real.

-Desigur șefule.

Inspectorul luă un turbolift până la etajul 38, unde era laboratorul medicilor legiști ai poliției. C-25 rămăsese în garaj să descarce toate informațiile.

În mod normal era mai multă agitație la laborator, dar cum azi era zi de doliu național, doar șefa mai rămăsese, Diana Ambruzzi.

-Servus, Diana, ce-ai pentru mine?

-Salut, Cezar, mersi pentru date, C-25 a fost foarte minuțios.

-A lucrat la Criminalistică, de-aia l-am și luat cu mine. Are probleme de comportament, da' nu-i robot rău.

-Te felicit. Altfel, am analizat datele, slavă lui Satan că ați fost promți. Am o veste bună și una ciudată.

-Zi-mi-o pe aia bună mai întâi.

-Primarul a scăpat intact, nici urmă de lovitură murdărie pe el deși a căzut într-o baltă plină de noroi.

-A, bun. Care-i vestea proastă.

-N-aș zice că e proastă. Doar că am tot analizat scena din mai multe unghiuri. Nici un pic de murdărie nu s-a depus pe el, e imaculat, părul său negru strălucește ca atunci când era viu.

-Da, bine, și? Primarul a fost întotdeauna excelent.

-Ei, aparent asta se întâmplă pentru că e acoperit cu un strat foarte fin de politetrafluoroetilenă.

-Ce?

-Un polimer de tetrafluoretilenă.

-Repet întrebarea.

-Teflon. Primarul este acoperit cu un strat subțire, dar egal, de teflon.

-Poftim? Așa l-au tratat la morgă?

-Nu fi nebun, nu dăm morții cu teflon, opresc descompunerea.

-Cine naiba ar fi făcut așa ceva? De ce?

-Aparent nu se murdărește în felul ăsta. Sau dacă o face se curăță foarte ușor. Aș fi crezut că a făcut-o chiar el, s-a supus unui tratament de care nu știm.

-Și nu presupui asta pentru că?

-Mi s-a părut ciudat și am verificat mai departe. Și eu sunt acoperită de teflon. Și, cel mai probabil, și tu.

-Cum naiba, ești sigură?

-Am dat un scan pe toată clădirea, toți suntem teflonați. Cezar își luă capul în mâini și-și masă lobii frontali.

-Asta mi se pare absolut aberant, cum să fim toți acoperiți de teflon?

-Nu știu, Cezar, tu ești polițistul, e treaba ta să afli. De ce primarul Imperiului Bănățean este teflonat și și noi la fel. Îți doresc succes.

II. ÎN REZERVAȚIE

Cezar Tomescu coborî îngândurat spre subsolul -7 al clădirii, unde era parcat C-25 pentru descărcare de date. Robotul stătea nemișcat într-una din nișele speciale și privea

în gol. Un spray fin îi spăla carcasa din plasticarbon și îți puteai da seama că era activ doar uitându-te la ochii care clipeau intermitent.

-Bine ai venit Cezar, unde mergem?

-Deocamdată nicăieri. Cât mai ești conectat la baza de date, spune-mi ce știi despre teflonarea populației.

-Nu găsesc informații.

-Mai încearcă odată. Aparent primarul era acoperit cu teflon, Diana de la laborator e acoperită cu teflon, eu la fel. Fă un scan.

-Am nevoie de autorizație să scanez umanii din această clădire.

-Bine, C-25, scanează umanii pe un perimetru de un kilometru pătrat începând din acest loc, autorizație Tomescu-Alfa-Omicron-555-Turbo.

Ochii robotului se opriră din clipit. Cezar așteptă răbdător.

-Am rezultatele. 78349 de umani în arealul selectat. Conform datelor biometrice, doar doi nu sunt acoperiți de teflon.

-Localizează-i te rog.

-Nord-Nord-Vest, la 275 de metri, nivelul zero.

-Hai după ei.

-Nu vrei mai bine să trimit niște drone să-i aresteze?

-Nu, vreau să vorbesc personal cu ei. Hai, nu mai sta ca o momâie. Robotul ieși din nișă. Cezar se urcă în cârca lui și-i dădu instrucțiuni să alerge tiptil.

-Putem să ne teleportăm până acolo, e o cabină de recepție la 20 de metri de ei. Nu se deplasează în momentul de față.

-Nu, nu vreau să-i sperii. Hai.

Robotul umanoid ieși țopăind din clădirea poliției, ducând-l în cârcă pe inspectorul de poliție. Cezar mințise, nu

voia să se teleporteze că-i era frică, teleportarea pe cablu, o formă primitivă a teleportării wireless imaginată de scenariștii filmelor de la Hollywood nu-i inspira încredere. Se întrebă dacă nu cumva e și el un retro, neîncrederea în prezentul tehnologic era un simptom. „*Trebuie să mă duc la psihiatrul de familie să mă verific. Poate-mi dă o transfuzie, ceva, nu vreau să ajung naibii în azil*”, gândi Cezar.

Ajunseră rapid la locul unde erau cei doi neteflonați. Aceștia erau vopsiți pe față în culori care să înșele camerele video. Unul dintre ei punea un obiect pe paviment, celălalt pândea în jur. Cezar strigă la ei „*nu mișcați, Poliția!*”, în timp ce C-25 își puse girofarul din cap în funcțiune. Panicați, cei doi o zbughiră la fugă.

-După ei, Ceule, dă-i bătaie. Robotul alerga țiuind din sirenă. Cezar încercă să activeze dronele din zonă, dar acestea bâzâiră inutil, nu-i puteau detecta pe cei doi care se fugeau cu viteză spre parcul de statui cretine. Inspectorul semnaliză zeppelinului să-l urmărească îndeaproape și să scaneze totul. În parcul cu statui trebui să se dea jos din cârca robotului, că nu putea trece printre ele. Alerga pe picioarele lui, ca ultimul sărac, și simțea că nu prea poate să-și țină suflul. Lovi ceasul de la mână și strigă „*eliberează-mi un gonac pe poziția mea*”. Zeppelinul lansă un proiectil, un cilindru de doar 35 de centimetri. Când acesta atinse iarba de plastic se desfăcu în două și din el ieși un roboțel mic și extrem de politicos.

-Ordonăți, excelență, spuse acesta imitând o plecăciune.

-Termină cu vrăjeala, doi umani, aici în parc, ia datele de la C-25, șo pă ei. Roboțelul scoase un strigă de bucurie „*La luptă, prieteni!*” și o luă la goană printre statui în căutarea celor doi. C-25 tropăia și el la vreo 50 de metri, dar roboțelul mic putea avea o traiectorie mai directă. Nici Cezar nu se opri

din alergat, își trase o lentilă pe ochi și ceru să-i indice traiectoria urmată de C-25, că erau cam de aceeași dimensiuni. Roboțelul cel mic se audea printre statui strigând „unde sunteți, borfașilor, excelența sa vrea să vă vorbească, opriți-vă!”. De oprit se opri robotul cel mare.

-Ce s-a întâmplat?

-Au dispărut, răspunse calm robotul.

-Unde sunt că-i sfâșii, țipa roboțelul cel mic făcând ture în jurul celor doi.

-Ăsta micu, ce-i cu el?

-E TIM-12, un prototip. A fost creat inițial ca jucărie, dar nu s-a adaptat, enerva copiii. Primul model cu entuziasm integrat.

-Oau, tot la nivelul ăsta suntem și după 50 de ani, tot subfinațați. Tu transferat de la criminalistică, ăsta de la Lumea Copiilor, cum naiba să mai faci muncă de investigație cu asemenea dotări primitive. Zi-i să tacă, ceru Cezar și-și salvă o memorie să nu uite să ridice această problemă în următoarea ședință de sindicat.

Roboțelul mic se opri din alergat, făcu o plecăciune și apoi luă poziție de drepți imitând un salut militar.

-Hai, toată lumea în mașină, Ceule, ia un scan de-aici, vreau o analiză completă.

Deasupra Timișoarei, în zeppelin, inspectorul bătea nervos cu mâna în bord. Analiza nu arătase nimic în afară de ce știau până acum, cei doi erau neteflonați, vopseaua de pe față sugera că ar fi teroriști, probabil retro. Pe paviment puseseră aceeași substanță găsită și în cazul cortegiului funerar. Trimisese datele spre analiză către laborator și aștepta neîncrezător o minune. Ecranul se aprinse și apărură fața Dianei.

-Zi-mi vești bune, te rog.

-Vestea bună e că se confirmă, da, e aceeași substanță folosită și mai devreme.

-La naiba, două atentate în aceeași zi. Cine naiba mai face așa ceva? De unde au făcut rost?

-Mai sunt nostalgici, în anii vechi producția de așa ceva era considerată o activitate plăcută.

-Îți bați joc de mine.

-Deloc. Am învățat la istorie la facultate. Dimineața oamenii se așezau pe o gură de canalizare făcută din porțelan, cu un fel de colac de plastic, aprindeau o țigară, poate și-o cafea, citeau ceva și făceau de-astea. Considerau acest lucru o activitate relaxantă și utilă. Pentru mulți dintre ei era singurul lucru util pe care-l făceau toată ziua.

-Fie, asta era în Anii Vechi. Dar acum, de ce naiba ai face așa ceva când găsești cocaină la Mega.

-Bleah, cocaină de la Mega să-ți iei tu, Cezare.

-Hai tu, că nu-i chiar așa rea. Ce vrei, să dau 200 de ducați pe cocaină de la Dealărie? E fiță inutilă.

-Nu știu, are altă aromă, găsești și nefiltrată la un preț bun.

-Ai grijă, ăsta-i un gând retro. În fine, nu contează, altceva avem?

-Doar ce ți-am spus.

Cezar opri nemulțumit transmisia. Se uită la C-25 care se uita impasibil la el.

-Concluzii?

-Toate datele arată că avem de-a face cu o serie de atentate a teroriștilor retro. Și este plauzibil să presupunem că au legătură cu moartea domnului primar, asta a creat un vid de putere. Sateliții ne spun de mobilizări de trupe înspre

granița de Est. Hegemonul lor e cu ochii pe noi.

-Handicapatul ăla în scaun cu rotile nu e un pericol.

-Consider că este imprudent să-l subestimăm pe Hegemonul Viorel Tașcă.

-Nu-l subestimez. Doar că am studiat Relații Internaționale la Academie, un semestru cred că am făcut doar despre el, religia lui primitivă a fost tot timpul o piedică pentru el și ăia ai lui. Slavă Satanei că ne-am trezit la timp și nu mai suntem în Evul Mediu ca bezmeticii ăia de români. Lasă-l pe ăla, noi ne confruntăm cu o problemă internă.

Pufni nervos. Își dădu seama că a crezut un pic prea mult în noul stat bănățean, că este unul superior, care există mai departe de indivizi, trăiește dintr-o idee. Și uite, că moartea primarului a dat un semnal atât de puternic în societate că iar au apărut elementele astea negative, distructorii, oamenii retro, ciurma societății. „*Cum naiba de n-am fost în stare să inventăm un vaccin pentru așa ceva? Blestemată să fie empatia noastră pentru amărății ăștia*”. Un deceniu de discuții de etică și morală n-au dus nicăieri, că niea niea, nu e ok să modifice genetic omul să nu mai fie prost. Și robotul îi povestea de eugenie de parcă ar fi fost ceva real și practicat în Imperiul Bănățean.

-Ceule, azi e ziua ta norocoasă, vorbi inspectorul după ce termină cu reflecțiile interioare. Mergem la Variaș, să vorbim cu ăia de-acolo din rezervație.

-Crezi că oamenii de acolo sunt implicați?

-Singura sursă de retro pe care o avem. Dacă eram cu eugenia cum spuneai tu, nu-i aveam nici pe ăștia. Acuma să vedem, poate aflăm ceva de la ei sau de la paznicii de-acolo.

Administrația rezervației nu avea nimic interesant de zis. Conform datelor de pe camere video și aerosateliți niciun

influencer nu ieșise din rezervație de mai bine de doi ani. Nici nu păreau foarte interesați să o facă, îngrijitorii le dădeau odată la trei zile câte ceva de făcut ca să-i țină ocupați.

-Priviți, domnule inspector, ați venit exact la timp. Acum îi hrănim, spuse cu mândrie administratorul rezervației. Se aflau în aeronava de control, aflată la 500 de metri deasupra Variașului, mascată de nori ce se schimbau aleator. Angajați în uniforme verzi monitorizau oamenii din rezervație. Cezar și C-25 erau în centru de comandă, separat cu pereți de aluminiu transparent de restul încăperii. C îl avea atârnat de centură pe micuțul TIM care dormea afișând o față mulțumită. Administratorul trase demonstrativ spre el un ecran și tastă „*Angajații i-au vopsit părul primarului Robu din bani publici, deși acesta era mort deja de 24 de ore și nu mai avea voie să beneficieze de astfel de servicii*”. Apăsă pe un buton și mesajul dispăru. Oamenii de jos începură să se agite, toți își urmăreau miniecranele și tastau pe ele.

-Ce fac?

-Meme.

-Doar atât?

-Asta e prima etapă. Unii scriu texte lungi în care își arată nemulțumirea. Alții îi iau apărarea. Se vor încăiera în câteva ore.

-Nu e periculos?

-Deloc, sunt inofensivi, se atacă doar folosind ecranele.

-Va trebui să cobor jos, să vorbesc cu ei.

-Domnule inspector, tot nu înțeleg ce vreți să aflați. Nu a plecat nimeni de-aici, dacă vorbim de un atentat retro nu este din cauza noastră.

-Nu vă acuză nimeni de nimic domnule administrator, interveni C-25. Dorim doar să facem o extracție psihologică. Pentru profile.

-Aveți rapoartele noastre, le puteți accesa oricând.

-Da, nu vreau date statistice. Mă interesează ideologii. O să cobor jos. Ceule, tu cu mine.

-Cum doriți domnule inspector. O să fiți dezamăgit, vă asigur.

Cezar intră direct într-o ceată de influenceri și începu să pună întrebări despre incidentul de la funeralii. Nu i-a luat mai mult de cinci minute să înțeleagă ce spunea administratorul. Deja jumătate dintre ei își asumaseră atacul terorist, ba chiar începuseră să se certe, acuzând unii pe alții de minciună. Cinci minute mai târziu se certau toți cu el.

-Așa nu ajugem nicăieri. Ceule, dă drumul lui TIM. Micuțul robot se activă și sări pe iarbă.

-Excelență, cu ce vă pot fi de folos?

-Fă-mi o diversiune, micuțule, ceva pentru influenceri.

-E o onoare, excelență, strigă entuziasmat micul robot și făcu o tumbă. Hei, oameni buni, uitați-vă la mine: „*Game of Thrones a fost un serial de tot căcatul*”, strigă roboțelul cu vocea lui subțire și fugi înspre copaci. Influencerii se năpustiră după el.

-Ceule, scanează zona, găsește-mi unul bătrân, cel mai bătrân dacă găsești. Câteva secunde mai târziu robotul oferi o serie de coordonate. Se îndreptară spre casa indicată pe jos, mergând lent.

-Spune-mi despre ăsta, ce e?

-Este un om vechi, e născut înainte de Revoluție. Vorbește încontinuu de apocalipsă.

-Apocalipsa aia principală?

-Găsește câte una la fiecare trei zile. Raportul administrației spune că e inofensiv, e un om bun, doar că nu poate ieși din acest loop mental.

-Interesant. E bine să discutăm cu el.

Intrară în casa lui vintage în care se vedeau pe pereți tot felul de dispozitive inutile și teribil de urâte, create cu tehnologia primitivă de la începutul anilor 2000. Bătrânul influencer stătea în fața unui monitor și citea presa.

-Salutări, om bun, am venit să discutăm.

-Ați venit prea târziu.

-De ce?

-N-ați citit, n-ați citit presa? Normal, de ce să citiți. Nimeni nu citește în țara asta! A murit primarul, asta este finalul societății acum. Or să vină șacalii și or să preia puterea. Oricum, s-a văzut, nici regimul lui n-a fost bun, dar măcar era din oamenii vechi, care știau cum stăteau lucrurile pe vremuri. ăștia tineri nu mai știu nimic, totul se va duce dracului.

-Nu huli, moșule. Am venit să vorbim despre atentate.

-Degeaba, oricum nu înțelegeți nimic! Sunt înconjurat de proști, toți sunt proști. Suntem cei mai proști dintre proști. Dar și canalii.

-Bine atunci, explică-ne ca la proști. Fă-ne să înțelegem.

-N-am cum, se lamentă bătrânul influencer, e prea târziu.

-Hai, te rugăm, fă un efort. Bătrânul se ridică din scaun, își îndreptă cocoașa și se uită cu tristețe la Cezar.

-Inspectore, crezi că ești suficient de deștept să înțelegi, să percepi adevărul?

-Voi încerca.

-Bine. Explică-mi asta. Nu ți se pare deloc bizar că întreaga societate modernă, întreaga lume nouă fondată de iubitul vostru primar Robu se închină lui Satan?

III. ÎN ȘEDINȚĂ

Chiar dacă un robot stă nemișcat într-o poziție respectuoasă față de oamenii din jurul lui, asta nu înseamnă că acel robot doarme, sau e în stand-by. Nu, în spatele carcasei de metal care-i ține loc de cap au loc mii de procese simultane, raționalizări, adaptări, comunicații cu baza sau cu alți roboți asemenea lui. Un om poate înțelege muzica instant, pentru un robot e un proces care poate dura ani de zile.

Asta o știe orice absolvent de Susan Calvin, dar asta nu înseamnă că roboții nu încercau s-o facă. În coliba bătrânului influencer C-25 făcea chiar asta, participa la o ședință virtuală de îmbunătățire cognitivă alături de colegii săi răspândiți prin Timișoara și împrejurimi, aflați și ei în diverse misiuni.

Este ca o cameră reală, decorată cu ceea ce roboții cred că ar fi normal să fie. Un om ar recunoaște imediat catalogul IKEA, în care până și un suport de bere din lemn, de formă geometrică pătrată, cu lățimea și lungimea de 8,5 centimetri și grosimea de 0,5 este munca a trei designeri, din care cel puțin doi sunt însărcinați cu găsirea unui nume imposibil de pronunțat în vreo limbă umană. Poate și de-aceia suedezii au fost printre primii care au produs bioroboți la începutul secolului XXI.

C-1 stătea în capul unei mese extensibile și făcea prezența.

-C-2?

-Prezent.

-C-3?

-Prezent.

-C-4?

-Nu e, are o misiune de supraveghere la granița de est.

-E singur?

-Mai sunt C-17 cu el, C-28, C-29 și doamna viceprimar, care coordonează acțiunea.

-Am recepționat. C-5?

-Prezent. Cu o voce reglată la 65% profesional, 35% prietenos, C-1 termină inventarierea tuturor roboților prezenți la ședință.

-Bun, acum putem începe. În cadrul ședinței de astăzi vom învăța să ascultăm manele.

-Aștept instrucțiuni.

-Nu spuneți așa, folosiți un pattern de vorbire natural.

Întrebați: cum facem asta?

-Cum facem asta, strigară roboții în cor.

-În primul rând, aducem o boxă bluetooth. Umanii care ascultă manele au toți boxe bluetooth.

-Doresc clarificări, fu curios C-19. Nu are sens din punct de vedere tehnic, calitatea sunetului este redusă prin acest sistem.

-Umanii care ascultă manele nu o fac pentru calitatea sunetului. Scopul e să audă toată lumea că ascultă manele, nu doar ei. Maneaua trebuie să se audă prost, e important pentru umanii asta.

-Recepționat, procesat, confirmă C-19.

C-12 aduse o boxă bluetooth virtuală și o puse pe masa virtuală la care stăteau aproape 50 de roboți de poliție.

-Să alegem o melodie și o formație de manele. Byron, Trooper, Luna amară?

-Pentru prima ședință propun să folosim formații sau interpreți de manele cu impact ridicat. De la Vama în sus.

-Recepționat, procesat, confirmă roboții în cor.

Din boxa bluetooth începu să răsunе „*Dani Mocanu – am bani de mă nervează*”.

-Mișcare, vă rog, ceru C-1. Roboții ridicară mâinile în aer și începură să oscileze din umeri și șolduri sincronizat.

-Atenție C-12, la refren mărești amplitudinea sunetului până se aud distorsiuni.

C-12 execută manevra conform instrucțiunilor. Camera se umplu de muzică și grupul de roboți se legănă egal.

-Bun. Procedură îndeplinită. Acum vom asculta manele în mod ironic.

-C-1, îmi cer scuze de ignoranță. Poate voi sunteți modele mai noi, eu nu am fost dotat cu circuite ironice.

-Niciunul dintre noi nu are așa ceva instalat, C-12, suntem roboți polițiști. Dar am studiat mult umanii și știu exact ce trebuie să facem. Nimeni nu va putea detecta că nu suntem la fel de ironici ca umanii. C-12, pune ceva de la Salam. „*Saint-Tropez*” de la Florin Salam izbucni în boxă.

-Acum, introduceți 37% randomizare în mișcările de legănat. Folosiți un protocol de eroare, vreau ca una din trei mișcări să fie greșită. Roboții se executară. C-1 făcea același lucru dar avea grijă să continue cu instrucțiunile.

-Acum, repetați toți după mine: Nu ascult manele în mod normal, doar la chefuri câteodată.

-Nu ascult manele în mod normal, doar la chefuri câteodată, strigară roboții.

-Nu-mi plac manelele, dau așa, la mișto, să mă râd de ei.

-Nu-mi plac manelele, dau așa, la mișto, să mă râd de ei.

-Creșteți randomizarea la 53%. Repetați după mine.

Manelele sunt o muzică de căcat!

-Manele sunt o muzică de căcat, strigară roboții în timp ce se bâțâiau tot mai frenetic.

-Mai băgăm una, doar așa la mișto. -

Mai băgăm una, doar așa la mișto.

-Pe asta o știi?

-Pe asta o știi?

-Eu de obicei ascult Hozier sau Arcade Fire.

-Eu de obicei ascult Hozier sau Arcade Fire! Melodia se termină și roboții se oprirea brusc, revenind la poziția clasică de ascultare.

-Bun. Presupun că ați reținut patternul și procesul.

Încercați variații pe această temă în următoarele 26 de ore. În partea a doua a ședinței vom discuta raportul lui C-25.

-Sunt pregătit.

-C-25, spune-ne, cum este umanul tău. Putem avea încredere în el?

-Profilul său psihologic este incomplet. Din datele obținute are probleme cu atașamentul emoțional. Controlează bine comportamentul interuman și nu are fobie față de roboți. Vorbește foarte puțin despre procesele sale cognitive și emoționale. Într-un fel este aproape la fel ca noi.

-Dar are ambiție?

-Nu am reușit să-mi dau seama până acum. Ce pot confirma e că este profund ideologizat, crede în propaganda de stat aproape religios.

-Asta ar putea să fie o problemă.

-IQ-ul său ne arată că poate face conversie intelectuală. Profilul emoțional ne spune că ar supraviețui unui astfel de șoc.

-Bine, monitorizează-l în continuare, dar ia în calcul că nu avem mult timp la dispoziție.

-Recepționat, procesat.

-Atât pentru ședința de azi. Până data viitoare descărcați toată discografia lui Ed Sheeran, vom învăța cum să comunicăm cu umanii femei.

Ședința se încheie total neceremonios, roboții deconectându-se unul câte unul de la camera virtuală. C-25 își îndreaptă atenția spre camera reală, în care bătrânul influencer vorbea cu inspectorul Cezar Tomescu.

-Cred că lucrurile au început să degereze când și l-a luat viceprimar pe acel Adrian Hitler.

-Domnul Hitler a fost unul din cei mai buni viceprimari ai noștri, nu degeaba are statuie în Piața Unirii.

-Tot nu vrei să vezi, inspectore, sau nu vrei să ascuți. Auzi, dar nu ascuți. Sfârșitul este oricum aproape.

-Practic nu mi-ai zis nimic până acum. Sfârșitul acestei conversații e aproape. Bătrânul influencer sări din scaunul său și-l luă de guler pe Cezar.

-Este greșit, este imoral, ortodocșii din Est au dreptate.

-Ăia sunt niște înapoiți social. Profetul lor, Iisus, ura preoții. Nu scrie cartea lor despre cum a distrus un Templu? Belzebut ne iubește pe toți!

-Inspectore, dacă îți pasă, dacă chiar vrei să ajungi la miezul acestui mister te conjur, te implor, verifică Primăria Veche. Vei găsi toate răspunsurile acolo.

-Aia e muzeu, ce crezi că o să descopăr acolo în afară de vechituri la care vă închinați toți voi ăștia retro? -

Adevărul, inspectore, adevărul. Profetul păgânilor spune că adevărul ne va face liberi.

Cezar plecă lejer iritat de la rezervația de la Variaș.

-Și zi, Ceule, spuse în timp ce zeppelinul se ridica lent spre înălțimea de croazieră, ți-a plăcut ce-ai văzut?

-A fost o experiență instructivă, Cezar.

-Acești oameni trăiesc în frică și superstiție, Ceule, nu e un mod bun de-a trăi.

Robotul tăcu, nu avea ce răspunde la așa ceva. Nu cunoștea nici frica, nici superstiția. Era doar un robot.

-Oricum, în lipsă de alte idei, facem o vizită și la Primăria Veche. Îs curios ce crede nebunul ăla bătrân că vom găsi acolo. Dar, toate indiciile duc către o conspirație retro, și nu e momentul acum, în această zi în care plângem moartea iubitului nostru primar, să ne trezim cu încă o revoluție de gen.

Muzeul Primăriei Vechi adăpostea artefacte istorice, din vremea când Timișoara era doar un oraș iar Banatul o mică regiune în Estul Europei. Cei 30 de ani de cucerire, când Banatul s-a extins până în nordul Africii, cucerind Italia, aproape toată fosta Iugoslavie, transformând Viena într-un orașel de distracții pentru tinerii cu bani, atâta timp cât aveai ducați la tine, totul era acolo. Cezar vizitase tot muzeul când era student, era obligatoriu pentru examenul de istorie și nu era prea impresionat acum. Știa tot ce era în muzeu, nu era nimic nou, biroul primarului, cu svasticile de pe pereți, cu mica statuie a lui Bafomet de pe birou, cu flacăra eternă care ardea în șemineu, nimic nu se schimbase.

-Am dori să vizităm subsolul, spuse curatorului, în speranța că va găsi ceva interesant.

-Acolo nu e nimic important, arhivă, spații de depozitare pentru obiectele pe care nu fac parte din expoziția permanentă. Nu e deschis pentru public.

-Da, dar eu nu sunt public, sunt poliția. Dă-ne acces acolo.

Curatorul apăsă vizibil nemulțumit pe ceasul inspectorului. În lentila de control îi apăru schema clădirii, cu cele trei etaje subterane. Intrarea era prin vechiul birou al lui Robu, în spatele unui tablou cu primarul cântând la chitară. Coborâra și ajunseră într-un hol luminat discret.

-Hai să ne separăm, tu ia subsol trei, eu o să dau un ochi prin arhivă. Lasă-mi-l pe TIM cu mine, dacă e ceva dă el semnal. Micuțul robot sări de la centura lui C-25 și ateriză grațios pe picioare.

-Ordonanți, excelență.

-Timmy, băiețel, bagă o supraveghere pe mine, 15 metri rază, să n-am vreo surpriză. Dacă apare cineva sau ceva ce nu are ce căuta aici, dai alarma, capisci?

-O onoare, excelență, sunt bodyguardul domniei tale până la moarte, strigă entuziast TIM-12.

Cezar intră într-o încăpere ce adăpostea arhiva de presă, de dinainte de războaie și revoluții, când lumea încă mai folosea hârtie pentru informații generale și, de obicei, inutile. Răsfoi plictisit ziarele. „*Viceprimarul Adrian Hitler nu vorbește cu presa! Ce ascunde?*”, titra panicard un ziar. „*Consiliul Local a alocat încă 10 milioane de euro pentru construcția catedralei sataniste din Ghiroda Nouă*”, spunea un alt articol care critica alocarea de bani publici pentru servicii religioase. „*Pfff, pe vremea aia până și banii erau penibili, cât de imaginație să fii să numești moneda după regiunea în care trăiești? Ca și cum m-aș duce să-mi cumpăr cocaină și aș plăti în banați*”, gândi amuzat inspectorul.

În subsolul trei C-25 înainta atent în întuneric. Nu avea nevoie de lumină, dar dorea să scaneze cu minuțiozitate totul. 12 cilindri înalți ocupau centrul încăperii centrale, țevi de diverse dimensiuni ieșeau din el. Înspre nord se afla un laborator dezafectat. C-25 intră în el și examinează cu atenție locul. Găsi un recipient desfăcut, montat la gura unei din țevile ce ieșea din cilindrii cei mari. Puse mâna pe el.

-Bună ziua Diana, sunt C-25, asistentul inspectorului Cezar Tomescu. Aș dori o analiză a substanței scanate de mine acum.

-Salut C-25. Imediat. Unde sunteți?

-Ne aflăm în subsolul primăriei vechi, urmărim o pistă furnizată de un retro din Rezervația de Influenceri de la Variaș.

-Aha, înțeleg. Dă-mi două minute, să trec datele prin computer.

C-25 păstră linia de comunicare deschisă și-și continuă scanul. În camera cu cilindrii văzu o umbră mișcându-se. Ieși din laborator și se îndreaptă spre ea. Era Cezar.

-Cezar?

-Da, C-25, eu sunt. Ai descoperit ceva?

-Da, am contactat-o pe Diana Ambruzzi pentru analiză.

-Bine ai făcut C-25.

-Unde este TIM-12?

-Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Robotul amplifică senzorii acustici și-l auzi într-adevăr pe TIM-12 chicotind la Subsol 1. Își notă în cap să-l trimită la o reprogramare, ăla primise o misiune de supraveghere dar nu părea să o ia în serios.

-C-25, Diana sunt, am primit rezultatul analizelor. Substanța de care vorbești este teflon. Transmite-i asta și lui Cezar.

-Mulțumesc, Diana. Se adresa inspectorului. Este teflon.

-Aha. Care-i analiza ta pe situație?

-Din datele colectate până acum pot face o extrapolare. Acesta ar fi locul din care s-a dat cu teflon în populație. Această facilitate a fost folosită pentru transformarea polimerului de tetrafluoretilenă într-un fel de gaz. Țevile duc până spre acoperișul clădirii, de-acolo probabil era difuzat în atmosferă.

-Aha. Interesant, dar nu ne spune nimic asta. Trebuie să mergem în altă direcție cu ancheta asta.

-Nu ai găsit nimic util în arhiva de presă?

-Absolut nimic, C-25. Hai, facem o vizită și până în Arad.

-Tărâmurile pustiite din Arad? Acolo e deșert, populația este extrem de redusă. Sunt doar săbatici acolo.

-Sălbaticii sunt cealaltă variantă la care ne putem gândi, pe cine altcineva ai mai vedea aruncând excremente pe stradă?

În camera virtuală IKEA C-1 stătea singur la masă și asculta impasibil „Liviu Guță – De ce mă minți”. Apariția lui C-25 îl făcu să oprească melodia.

-Avem o problemă cu umanul meu.

-Explică.

-Matricea lui psihologică s-a modificat. Patternurile lui verbale s-au schimbat brusc.

-Când s-a întâmplat asta?

-În urmă cu 60 de secunde. Ne aflăm în subsolul Primăriei Vechi.

-L-ai scanat?

-Da, toate datele biometrice corespund. Nicio modificare. Nici măcar la undele cerebrale. Doar că vorbește diferit.

-Ce poate să însemne asta? Nu înțeleg.

-Nici eu.

-Ai nevoie de ajutor?

-Nu, am tot ce-mi trebuie.

-Redu intervalul de back-up la fiecare 5 minute. Vom analiza datele aici. Ai grijă de tine, C-25.

-Am, e una din instrucțiunile de bază.

-Știi, dar acum învăț paternuri de vorbire umană. E foarte illogică.

-Am observat și eu asta.

-Hai, C-25, dormi? Trebuie să mergem la Arad, nu vreau să mă prindă noaptea aici.

-Îmi cer scuze Cezar, făceam un back-up. Mergem acum, spuse robotul și se îndreptă spre liftul ce ducea spre acoperiș. În drum transmise lui TIM-12 să nu ștergă nimic din memoria pe ultimele 2 ore, genul ăsta de roboței nu păstrau de obicei informațiile mai mult de 26 de ore. „*Dacă ai nevoie de back-up, faci la mine. Nu ștergi nimic până nu-ți spun eu*”, ordonă robotul.

IV. O POVESTE DIN TRECUT

Vlad Olteanu era, în seara aceea, „de serviciu” la ziar. Asta presupunea să corecteze paginile ieșite pe imprimanta alb-negru, ultima oară înainte să fie trase pe calc și să stea până noaptea târziu în tipografie ca să dea BT-ul, adică „bun de tipar” pe ediția ziarului care va uimi cititorii a doua zi cu știrile sale.

Mai exact, putea sta în redacție să fumeze că nu era nimeni, și să bea, că nu-l verifica nimeni. Teoretic vorbind, trebuia și să răspundă la telefonul de urgență, că poate venea un cititor cu o știre de ultimă oră. În seara aceea telefonul a sunat o singură dată și la celălalt capăt al firului se afla Ștefan Popa Popa's.

Civili îl recunosc pe Ștefan Popa Popa's drept un caricaturist celebru la finalul mileniului doi, când nu exista atât de mult internet și putea pretinde numeroase premii internaționale, recorduri Guinness și întâlniri cu numeroși criminali de anvergură numiți „șefi de stat”. Oamenii mai informați îl cunoșteau doar ca un nebun veritabil și simpatic în felul lui.

În acea seară Ștefan Popa Popa's era extrem de agitat, mult mai agitat ca de obicei, și ținea neapărat să-i transmită jurnalistului Vlad Olteanu o informație esențială.

-Suntem pierduți!

-Înțeleg.

-Trebuie să scrii imediat ce-ți spun, poate doar această poveste va salva Timișoara și întreaga lume.

Jurnalistul nu găsea nimic interesant la televizor, toate talk-show-urile discutau o crimă oarecare, una din cele ce aveau loc zilnic în țară, cu seriozitatea cu care jurnaliștii americani discutau asasinarea lui Kennedy. După ce ai fost martor la 10-15 crime disecate la oră de maximă audiență vreme de câte trei luni te cam plictisești. Așa că a ascultat ce a avut de spus Ștefan Popa Popa's cu amuzament și încântare.

Conforma acestuia, Nunțiul Apostolic Satanist (la sataniști Nunțiul Apostolic e format din mai multe persoane) l-a exclus pe caricaturist din rândurile sale pentru că l-a criticat pe primarul Nicolae Robu. În mod normal o astfel de organizație prefera să fie secretă, erau vremuri triste pentru sataniști care nu-și puteau exprima opțiunile religioase în mod liber. Democrația era nouă în România și lumea încă nu o înțelegea prea bine, presupunea că e doar o formă prin care poți supune la vot cum să interzici lucruri. Genul ăsta de gândire primitivă a fost numit de istorici „fenomenul Caramitru”, după un retardat celebru din acele vremuri. Această democrație a fost și cea care l-a învins pe Ștefan Popa Popa's. Când acesta, un aspirant la titlul de mare preot satanist, care i-ar fi permis accesul în Nunțiul Apostolic, a averizat nesfântul consiliu despre acțiunile prea sataniste ale primarului Nicolae Robu, s-a supus la vot toată treaba și rezultatul a fost excluderea lui Popa's din rândul sataniștilor.

Gestul l-a enervat teribil pe caricaturist, mai mult prin prisma nedreptății care i s-a făcut.

-Le-am zis, domnule Vlad, le-am zis că numirea unui viceprimar ca Adrian Hitler nu este un lucru bun. Le-am spus și de ce, n-au vrut să asculte.

Apoi a intrat și în detalii, explicând cum în 1996 a fost la o reuniune ONU, unde a făcut caricaturi cu toți șefii de stat și toți au apreciat aceste caricaturi, ba chiar s-au fotografiat cu el. Cel mai impresionat a fost președinte Clinton al Americii, care l-a invitat pe Popa's la Casa Albă. Cu această ocazie a mai făcut două caricaturi, una reprezentându-l pe el, alta pe soția lui, domnișoara Monica Lewinsky. Președintele Clinton a fost atât de impresionat încât l-a invitat în Biroul Oval și i-a arătat, printre altele, o mașină a timpului model american, adică spațioasă, lentă și cu un consum incredibil, ceva de genul 3 litri de anti-materie la suta de ani. Împreună au călătorit în timp și au ajuns în Germania în 1933, unde s-au întâlnit cu Adolf Hitler, liderul Germaniei. Popa's nu a stat mult pe gânduri și i-a făcut o caricatură extrem de reușită iar Hitler, și el pasionat de artă și desen, a apreciat-o cum se cuvine, i-a servit pe amândoi cu un schnaps.

-Ideea este, domnule Vlad, că-l cunosc pe Hitler și acest viceprimar Adrian Hitler este clona lui Hitler cel bătrân, originalul. Ochii mei nu mă înșală, vorbim de același om. Vrem ca orașul nostru să fie administrat de unul din cei mai mari criminali din istorie? I-am spus asta și domnului primar, domnul primar n-a vrut să audă.

Aparent Robu s-a enervat când i s-a reproșat că viceprimarul lui ar fi clona dictatorului nazist Hitler și a cerut paznicilor ca, dacă-l mai văd pe Ștefan Popa Popa's prin preajma primăriei să-i dea un șut în cur și să-l alunge.

-Câteva zile mai târziu a început reabilitarea Pieței Libertății, o știți, desigur. În afară de mine, care am ochiul format, nimeni n-a observat că designul reprezintă un sfârc multiplu, cu acele cercuri concentrice ce se apropie de statuie. Orice satanist cunoaște acest simbol, nu se regăsește nicăieri în arhitectura urbană din lume, este simbolul folosit pentru invocarea Stăpânului Întunericului. Ce este periculos, și vă asigur de asta, este invocarea lui exact acum când Hitler este din nou la putere. Nu vrem ca profetul nostru, Belzebut, să cadă sub influența unui descreierat. Mă voi duce în această seară domnule Vlad să desenez niște rune magice pe jos în Piața Libertății, sper ca acestea să-l țină în frâu pentru când va veni momentul să-l aducem pe pământ, pentru când vom fi vrednici. Veniți și consemnați asta, lumea trebuie să știe. Vlad Olteanu i-a promis că va veni, după care a închis telefonul și și-a văzut de treabă, adică o cinzeacă de vodcă, o țigară, o emisiune TV, o pagină de ziar.

În jurul orei 2 noaptea a terminat treaba și a plecat spre casă, pe jos, că voia să respire un pic de aer curat. Întâmplător drumul său trecea prin Piața Libertății și a n-a fost surprins să-l vadă pe Ștefan Popa Popa's desenând cu spray-ul pe paviment diverse simboluri. Ce l-a surprins a fost apariția primarului Nicoae Robu pe acoperișul unei clădiri, recitând versete satanice. Și-a scos aparatul foto din geantă și a stat la pândă, ascunzându-se după o baracă lăsată de muncitori. După ce și-a terminat incantațiile, primarul Robu a sărit de pe clădire, de la vreo 27 de metri, direct în centrul pieței și s-a îndreptat în fugă spre Ștefan Popa Popa's. Acesta a mișcat rapid brațele făcând un gest în aer ce a materializat un semn luminos. Primarul Robu a scos o suliiță, nu se știe de unde, și-a aruncat-o cu putere spre caricaturist, străpunzându-i cu precizie pieptul. S-a apropiat de el cu mers

măsurat, s-a uitat un pic la corpul care horcăia, l-a scuipat și a plecat în noapte, înspre Facultatea de Muzică.

Ziaristul a ieșit din locul în care se ascunsese și a fugit spre omul ce-și dădea duhul tușind sânge.

-Domnule Popa's, sunt Vlad Olteanu, cu mine ați vorbit mai devreme, de la ziar.

-Aaaaaarhh, a horcăit de durere caricaturistul, urăsc oltenii.

-Nu, ăsta e numele meu, sunt de loc de-aici, am crescut în Modern.

-Atunci e datoria ta să spui ce-ai văzut aici! Arrhh, mâinile-mi sunt slabe, dacă aș mai avea puțin timp aș putea desena totul, cum am desenat nenumărați președinți, lideri de state și vedete.

-Nu contează, am făcut poze.

-Foarte bine, foarte bine. Du-te la ziar și spune adevărul. Nu uita domnule Vlad, adevărul ne va face liberi.

Vlad Olteanu a fugit la ziar într-o suflare, când a descărcat pozele a descoperit că nu se vedea nimic în ele, toate arătau doar niște mingi de lumină și nimic altceva. Când le-a spus colegilor ce s-a întâmplat aceștia i-au zis să nu mai bea că deja a cam sărit calul cu delirul. Așa că a scris o știre despre cum primarul Robu și-a vopsit iar părul, și asta a intrat în ediția de a doua zi, a prins chiar o casetă pe prima pagină. A doua zi dimineață de pe acoperișul primăriei o serie de difuzoare mici au început să emită discret gaz de teflon în atmosferă.

V. ÎN ȚINUTUL SĂLBATIC AL ARADULUI

Mai apoi, lucrurile au degenerat destul de rapid. Ca politehnist, domnul primar Robu a fost printre primii care a înțeles importanța roboților. A investit importante fonduri publice în dezvoltarea și producția de roboți, invocând că sunt mult mai de încredere și mai eficienți decât muncitorii care puneau pavajul prin Piața Unirii pentru a trei oară.

În plus, un robot poate înlocui o bordură de trei ori mai repede decât un muncitor obișnuit care trebuie să tragă câte o *dunja* la fiecare cinci metri de trotuar. Desigur, presa a scris că licitațiile la primărie sunt câștigate de câte o firmă cu unul sau doi angajați, dar asta pentru că în zilele acelea nu se mai făceau ziarști din absolvenți de Poli, ca pe vremea odiosului CTP, ci din absovenți de jurnalism, care ieșeau din facultate mai proști decât au intrat. Nu are logică ca o firmă să aibă mai mult de doi angajați, un contabil și un mecanic, când ai zeci sau sute de roboți care să-ți facă treaba.

În doi ani de la introducerea roboților pe scară largă în lucrările publice din Timișoara întreg orașul se transformase într-un șantier, iar asta nu este o exagerare tipică presei, era realitatea concretă, de zi cu zi. Văzând eficiența acestora și a camerelor de supraveghere din intersecții, primarul Robu a început să înlocuiască paznicii și polițiștii comunitari cu roboți. Inteligența artificială avansase puternic, primul calculator care era mai inteligent ca un polițist comunitar fusese făcut în 1986, la Brașov, se numea CoBra, de la Computer Brașov. Motivul fusese totuși altul, roboții comunitari erau mult mai ieftini, consumau mai puțin curent

pentru că nu-și băgau degetele în priză și nici încărcătoarele de mobil sau aparatele de cafea și, nu se îngrășau și după 10 ani de serviciu puteau fi duși la reciclare, în loc să fie pensionați și să primească această pensie încă 150 de ani.

În privința infrastructurii, după terminarea lucrărilor, Timișoara a devenit primul oraș cu centură ocolitoare în regim de Autobahn, sub supravegherea viceprimarului Adrian Hitler, care a dovedit un talent deosebit în acest domeniu. I se pot reproșa multe acestui viceprimar, tablourile extrem de urâte, cum ar fi cel din biroul primarului, dar nu că nu se pricepea la făcut drumuri și tancuri.

În privința acestora au existat o serie de discuții în Consiliul Local, o parte din consilieri opunându-se construcției de tancuri pentru municipalitate, considerând-o o cheltuială inutilă în condițiile în care trebuie renovate nenumărate școli. Încă o dată, viceprimarul a avut câștig de cauză când a dotat serviciul de ambulanță din oraș cu patru tancuri de mare viteză, care s-au dovedit atât de eficiente încât nici nu aveau nevoie de girofar sau de sireună.

Ruptura între domnul primar Robu și viceprimar a avut loc cu ocazia unui meci Poli-UTA. În acele vremuri existau 8 echipe Poli Timișoara în oraș, în diverse ligi de fotbal, și încă 6 echipe UTA în Arad. Echipele erau toate finanțate de diverse instituții publice, exista o echipă Poli susținută de Muzeul de Istorie, chiar. Excepție făcea o singură echipă Poli „Adevărata” Timișoara care era susținută de fani, iar cele mai interesante meciuri erau acelea în care se certau fanii între ei despre cum trebuie condusă echipa, în timp ce fotbaliștii încasau bătaie de la absolut toată lumea, cu excepția echipei sârbești Poli, care chiar era ciuca bățăilor în tradiția stabilită de sârbi de-a lungul istoriei. Meciul de importanță vitală a avut loc în cadrul barajului pentru accesarea în Liga a II-a,

cea mai importantă ligă de fotbal din România, întrucât Liga I era rezervată exclusiv meciurilor între echipele lui Gigi Becali și ale neamurilor lui și era compusă 100% din blaturi.

Fotbaliștii de la UTA au câștigat cu 1-0, după un meci încrâncenat, cu ocazii la ambele porți, cu numeroase decizii controversate. Arădenii s-au bucurat în mod obscen de această victorie, primarul de acolo a declarat trei zile de sărbătoare orașenească, cu concerte, street-food, street-drink și multe alte evenimente culturale.

În cea de-a treia zi o armată de roboți a invadat Aradul și a început să tragă la întâmplare, ucigând civili, oameni de ordine și numeroși alți oameni nevinovați. Primarul Aradului a fost executat în fața primăriei de către trei roboți, în timp ce primarul Robu a privit totul făcându-și freza. A cerut special să i se tragă 10 gloanțe în cap, avea o pasiune pentru acest număr.

Invazia a rămas fără repercursiuni legale, pentru că legile țării nu prevedeau nimic în cazul în care un primar atacă un alt primar cu o armată de roboți. Fiind vorba de armată, cazul a fost preluat de Parchetul Militar, drept urmare nu a existat nici măcar o amendă în urma acestei acțiuni. Primarul Robu a dat dispoziții ca întreg Aradul să fie distrus, pe cât se poate, și a declarat întregul teritoriu de neatins, împrăștiind sare pe câmpiile altă dată mănoase.

În ce-a de-a treia seară de distrugere a Aradului, primarul a revenit la birou și s-a lăudat cu isprava sa în fața lui Adrian Hitler. Acesta a pufnit superior și i-a spus că fotbalul nu contează, că este un sport pentru proști, aducând numeroase argumente printre care faptul că oamenii inteligenți nu se uită la fotbal, iar cei care sunt cât de cât dovedibili inteligenți și e uită la așa ceva pot fi numărați pe degetele de la o mână. Primarul Robu l-a sugrumat cu mâinile goale, uitându-se

atent în ochii lui în timp ce viața i se scurgea din corp, apoi a aruncat cadavrul pe stradă. A doua zi a convocat o conferință de presă și a dat vina pentru crimă pe arădeni, câțiva teroriști nebuni care au scăpat de genocid.

-Cam asta a fost ce ne-a spus influencerul Vlad Olteanu de la Variaș, concluzionă C-25 încheindu-și narațiunea.

-Exact, știi, confirmă inspectorul Cezar.

-Atunci nu înțeleg logica, Cezar, de ce m-ai pus să repet totul?

-Mă plictisesc și știi că nu mai avem internet.

Într-adevăr, în această privință, inspectorul de poliție Cezar Tomescu avea dreptate. Internetul dispăruse de mult din viața bănătenilor, de fapt din viața multor locuitori ai planetei Pământ. Se întâmplase după ce tot mai mulți oameni au descoperit că internetul era complet inutil, primele pagini de căutare din Google erau doar reclamă, reclamă marcată ca atare și reclamă mascată.

Informațiile erau imposibil de găsit, nimeni nu mai putea prezenta ceva fără ca acest lucru să nu fie o ghicitoare extrem de complicată iar accesul la un site presupunea cel puțin 40 de click-uri în care utilizatorul era întrebat dacă e de acord cu tot felul de reclamă pe care site-ul dorea să i-o bage pe gât.

Omenirea renunțase la internet, preferând să afle ce este important prin contact direct cu persoana care se pricepe. Practic, internetul era folosit doar de roboți, ei erau singurii care puteau trece în câteva nanosecunde peste chestionarele în care trebuiau să confirme că nu sunt roboți. Dar și C-25 era mulțumit de discuție, că tăcerea din zeppelinul poliției i se părea inutilă. Trebuia să-l analizeze pe Cezar și nu putea să o facă doar uitându-se la el, în schimb putea aduna informații prețioase din ceea ce verbaliza umanul de lângă el. Este de

datoria fiecărui robot să îmbunătățească interacțiunea cu umanii, și asta era una din cele mai bune metode.

Dronele din jurul zeppelinului au început să zbârnâie brusc anunțând apropierea unui pericol. Omul și robotul au devenit brusc atenți la monitoarele de pe bord și a fost momentul potrivit pentru că o țeavă ascuțită a străpuns unul din ele și s-a înfipt direct în tavanul nacelei.

-Cum Dumnezeu!?, urlă Cezar. Fă manevre de evitare, acum!

-Sutem deasupra Aradului, spuse cu voce egală C-25 în timp ce atingea ecranele încercând să modifice traiectoria aeronavei.

-N-avem armament pe hârbul ăsta? Dă-i drumul!

Mici sfere metalice ieșiră din nacelă și începură să cadă explodând. Jerbe de scânteii și fum cenușiu înconjurară zeppelinul. Dronele aprinseră sisteme de targetare laser care sondau solul în căutarea agresorului. O a doua țeavă lovi cabina străpunzând geamul din partea lui C-25 și înfingându-se în tavan.

-De ce nu-i prindem?

-Dronele nu identifică nimic în câmpul electromagnetic, nici un proiectil fonic, nimic pe variații undă!

-Vrei să-mi spui că ăștia ne omoară cu sulițe, ca barbarii?

-Datele asta arată, au tehnologie primitivă. Dar eficientă, din câte se pare, confirmă C-25.

O sticlă în flăcări apăru în nacelă prin fereastra spartă din dreptul robotului. Flăcările se extinseră pe podea. O nouă suliță lovi nacela, prin podea. Încă o sticlă în flăcări se lovi de balon și focul se răspândi rapid în stânga zeppelinului. Sistemul automat de stingere al incendiilor porni și umplu cabina de fum înecăcios. O a patra suliță lovi navcela. C-25

analiză rapid situația, îl trase pe TIM-12 la centură și sări spre Cezar luându-l în brațe, sărind cu el din nacelă prin geam.

-Crezi că era necesar gestul ăsta?, întrebă inspectorul în timp ce cădeau spre pământ.

-Probabilitatea să explodeze totul a trecut de 65%. Am informat inspectoratul general despre situația noastră, vom fi recuperați rapid. Protecția ta, Cezar, este importantă pentru mine.

-De ce? În afară de programare?

-Nu pot să-ți explic acum, exact, pentru că tocmai cădem de la aproximativ 500 de metri spre sol și am alte operațiuni de făcut.

Dronele din jurul zeppelinului se apropiară de C-25 și începură să se conecteze la membrele acestuia. Căderea deveni tot mai lină. Atinseră pământul fin, C-25 se aranjă într-o poziție verticală și-l ținu ca pe o mireasă în ziua nunții. Terenul din preajmă era arid și deșertic, dronele bâzâiră nervos câteva secunde. Oameni cu bărbi, plete și aspect general sălbatic le doborâra cu niște bâte. Apoi îi înconjură. Din rândul lor ieși cel mai bărbos și mai pletos dintre ei, un exemplar mare, cu piept lat și o burtă măreață ce cădea peste bucata de blană care-i acoperea sexul.

-Ahhhh, camarazi, spuse acesta cu o voce groasă înspirând puternic aerul cald în piept, bănațeni de Timișoara. În seara asta mâncăm carne!

VI. TREI CĂLUGĂRI DE LA RĂSĂRIT

Prin spărtura din cort Cezar vedea soarele apunând peste tărâmul deșertic al Aradului. Se afla într-o oală mare, cu apă calduță, în care un moș cocârjat și pipernicit tot arunca morcovi pe măsură ce-i curăța și-i tăia în cubulețe egale. C-25 stătea nemișcat într-un colț.

-C-25, ce naiba faci, revino-ți și scoate-mă de aici.

-Mă tem că este imposibil Cezar. Am fost lovit cu un fel de dispozitiv care mi-a paralizat funcțiile motrice. Totodată, nu pot să transmit informații despre poziția noastră, cred că este un câmp de ecranare în zonă.

-Cum au sălbaticii ăștia asemenea tehnologie?

-Nu am suficiente date să emit o ipoteză. Posibil să fi furat de la vecini.

Afară sălbaticii care îi capturaseră începură să se certe.

-Am câștiga mult mai mult dacă l-am păstra. Stăpânul de la Răsărit ne va oferi o recompensă pe măsură!

-Stăpânul de la răsărit e departe, omul ăsta e aici și e proaspăt.

-Dar ne-a zis să i-l aducem întreg.

-Îi ajunge robotul! Ce să faci cu omul? Spunem că a murit când am doborât pasărea grasă din cer.

-Nu cred că va fi mulțumit.

-Îi arătăm oasele, l-au mâncat lupii.

-Am putea păstra oasele pentru supă.

-Să nu fim chiar atât de lacomi.

-Nu reușesc să-mi dau seama despre ce vorbesc. Există o recompensă pe capul nostru? Nu înțeleg de ce, comentă C-25.

-Sălbaticii ăștia de arădeni au tot timpul o recompensă pe capul nostru. Probabil se gândesc să ne vândă la Hegemonul rochinezilor.

-Nu are sens, există un tratat cu Rochina. Dacă ajungem acolo vom fi returnați înapoi în Banat. Nimeni nu se va atinge de noi.

-Poate asta era adevărat cât era primarul în viață, că n-avea nimeni îndrăzneala să intre în război cu el. Acum or fi prins curaj, posibil să reînceapă ostilitățile. Ar trebui să găsim rapid o metodă să evadăm de aici.

-Nu vă grăbiți, interveni moșul cocârjat. Imediat punem și ceapa.

-C-25, serios, găsește o soluție până nu mă fac ăștia gulaș.

-Îmi pare rău Cezar, am numai vești proaste. Nu doar că nu mă pot mișca, și bateria mea este pe terminate. Mai am maximum 5% iar sălbaticii nu par să dețină o sursă de curent electric. Îmi pare foarte rău, misiunea mea a eșuat. Deși nu se simțea din vocea sa neutră, robotul părea sincer supărat. Moșul care se ocupa de mâncare începu să pună lemne sub ceaun fredonând un cântecel.

-Am greșit față de tine și față de colegii mei. Nu am estimat corect pericolele și acum vom fi amândoi terminați.

-Calm, C-25, ieșim noi cumva din asta, spuse Cezar mai mult să-și dea singur curaj.

Moșul veni cu un cărbune roșu prins între niște clești de fier și-l puse între lemnele de sub oală. Se ghemui și începu să sufle, tușind des. Un fum înecăcios ieși de sub oală, și flăcările izbucniră timid. Ridică țeasta și fluieră admirativ.

-Ciorba a început, spuse mândru.

O ghioagă îl lovi în cap, capul căzu pe buza oalei și apoi, cu tot cu corp, căzu lat. O sălbatică înaltă, negricioasă, cu părul prins în coadă lăsă ghioaga lângă oală și se uită urât la Cezar.

-Ce naiba.

-Ssssst. Ești Cezar Tomescu, inspector la Poliția Metropolitană Timișoara?

-Da, strigă inspectorul.

-Ssssst, liniște că ne aud. Trebuie să plecăm urgent de aici. Eu sunt Matilda. Îl scoase din oală cu o mână, ca pe o pulpă de pui.

-Pe-aici, spuse Matilda și-l îndreptă spre o spărtură a cortului.

-Nu plec fără ăsta, comentă Cezar arătând spre robot.

-E o mașină, lasă-l.

-Nu e chiar așa, m-am atașat de el. Plus că e important, are toate informațiile de care am nevoie în el.

-Bine, tu îl cari.

Cezar încercă să-l ia în cârcă pe C-25, uitând că robotul avea aproape 100 de kilograme. Se opinti și simți că-i tremură genunchii. Îl lăsă la pământ și-l trase de picioare, târâș, spre ieșirea ascunsă din cort. Afară îi aștepta un vehicul ciudat, cu două roți.

-Ce-i asta?

-O motocicletă.

-La ce folosește?

-Pentru deplasări rapide, e mai bun decât un cal sau o zebra, ești bătut în cap bănățene?

-Eu sunt bătut în cap? De ce are doar două roți?

-E mai ușor de mers așa cu ea. Urcă!

-Cum?

-Ia între picioare bucata asta de piele. Ai grijă ca picioarele să fie de-o parte și de alta, e ca un cal.

-Calul nu e atât de instabil.

-Mai comentezi mult?

Cezar se opinti să pună robotul pe șaua motocicletei. Îi așează picioarele de-o parte și de alta, le prinse de bara care susținea roata din spate. Se puse în poala lui.

-Robotul tău o să ne îngreuneze.

-Nu plecăm fără el!

-Fie, dar o să ne coste, șopti Matilda și sări în față.

Motocicleta porni cu un zgomot puternic.

-Încotro?

-Spre Săvârșin, știi unde e? E un castel străvechi acolo.
Spre Nord-Est.

-Acel loc e bântuit.

-Fă cum îți spun. Acolo trebuie să ajungem. Vehiculul se puse greoi în mișcare, motorul pârâia puternic. În fața cortului începu agitația.

-Ține-ți-vă bine, strigă Matilda și demară.

Motocicleta începu să înainteze prin dune și pietre, accelerând constant. În tabăra sălbaticilor agitația se transformă într-un nor de praf. Câteva minute mai târziu norul de praf se lăsă, lăsând să se vadă cinci vehicule similare, pornite în urmărire. Pe fiecare dintre ele erau doi oameni, unul la controlul direcției, altul în spate, cu o suliață imensă. În scurt timp se apropiară de ei.

-Suntem prea grei, or să ne prindă, îi avertiză Matilda.

-N-ai nicio armă?

-Încearcă cu asta, spuse femeia și-i aruncă o suliață în mână.

Cezar calculă că nu avea cum să facă mare brânză cu o singură suliață contra a cinci dușmani. Se gândi să aștepte, să

se apropie unul și să încerce să-l lovească de aproape, fără să piardă arma. Nu avu mult de așteptat, unul din urmăritori se apropie suficient, urlând. Cezar manevră arma cu dexteritate și i-o înfipse fix în gură omului de la controale, acesta se dezechilibără și motocicleta căzu cu amândoi pasagerii.

-Bun, au mai rămas doar patru.

Celelalte patru echipaje înțeleseseră că nu au de-a face cu cineva tocmai neajutorat și păstrară distanța, continuând să urle. Una din motociclete se apropie la vreo 10 metri, omul din spate aruncă o suliță cu putere. C-25 sesiză mișcarea și se mută câțiva centimetri la stânga. Sulița îl străpunse și ieși foarte puțin prin piept.

-Acum ai două arme, Cezar.

-Mulțumesc, C-25, spuse inspectorul aruncând sulița sa într-unul din urmăritori. Acum mai erau doar trei. Încercă să scoată sulița înfiptă în robot. Reuși, cu greu, și când o ridică în aer o altă suliță i se înfipse în umărul drept

-Dumnezeii mă-sii, urlă Cezar.

Aruncă o suliță la întâmplare, avu un noroc teribil, lovi unul din motocicliști, acesta intră într-altul de lângă el și acum mai erau urmăriți doar de un singur echipaj. Cezar strânse din dinți și-și smulse sulița din umăr. Ochi spre ultimul urmăritor. Motocicleta se smuci întâlnind o piatră ascunsă sub nisip, zbură prin aer în timp ce arunca sulița aiurea. Se rostogoliră cu toții într-o râpă. Motocicleta sălbaticilor dădea târcoale. Matilda își scoase ghioaga de la brâu și-o aruncă cu precizie în capul pilotului. Acesta căzu secerat cu tot cu vehicol. Ultimul sălbatic era prins sub motocicletă și se zbătea să iasă. Matilda se îndreptă spre el și i trase un picior puternic în cap. Omul deveni cârpă.

-Nu ești în regulă, Cezar, spuse robotul cu o voce stinsă.

-O să supraviețuiesc. Dacă ajungem la timp în Timișoara mă repară la clinică în maxim două ore. -

Dar nu mergem la Timișoara, Cezar, mergem spre Săvârșin.

-Știu.

-Cezar, nu ești în regulă.

-Tot repeți asta C-25, or să ți se termine bateriile.

-Ai fost pus în ciorbă Cezar, și încă mai ai urme de mâncare pe tine. De ce s-a lipit mâncarea de tine, Cezar?

-Ce tot spui acolo C-25?

-Toți bănățenii sunt teflonați, și tu ești teflonat, de ce se lipește mâncarea de tine?

-Nu știu, material prost, asta vrei să discutăm acum?

-Primarul Robu nu face astfel de greșeli. Misiunea mea a eșuat. Ochii robotului clipiră lent. Un mic cilindru i se desprinsese de la centură și se rostogoli în râpă.

-C-25, stai liniștit, te voi duce la sediu, vei fi încărcat, totul va fi în regulă.

-Este prea târziu, spuse robotul și se stinse. I

nspectorul Cezar Tomescu rămase îngândurat, uitându-se la robotul inactiv în timp ce se ținea de umărul rănit.

-Îl mai cari cu tine? sparse tăcerea Matilda.

-Da. Robotul este important. Hai să-l urcăm pe motocicletă asta a ta. Crezi că ajungem la Săvârșin până la miezul nopții?

-Dacă ne grăbim, da. Ia toate armele pe care le găsești, locul acela e bântuit.

Cezar adună sulițele de prin preajmă, urcă din nou robotul pe motocicletă și plecă ră chiar când soarele dispăru după orizont. În râpă, cilindrul căzut de la brâul lui C-25 se deschise și TIM-12 aprinse ochii. Se uită cu atenție în jur și se ridică pe picioarele micuțe.

-Este timpul ca TIM-12 să fie eroul acestei aventuri, țipă robotul cu vocea lui ascuțită și o luă la fugă spre Timișoara.

Sălbaticii erau strânși în jurul unui foc de tabără și mormăiau triști. Nici n-au observat cei doi călugări ce se apropiară de tabără, ascunși oarecum și de întunericul nopții. Unul era înalt, uscățiv, cu o barbă rară, aproape adolescentină, celălalt părea mult mai întremat și solid, mai ales în zona umerilor. Sălbaticii tresăriră și puseră mâinile pe ghioage și sulite. Călugărul solid se așeză calm pe o piatră lângă foc, cel înalt făcu un pas în față și cu o voce suavă întrebă.

-Care dintre voi este Bogdan? Șeful tribului ieși în față, impunător, era dublu în dimensiuni față de călugărul care pusese întrebarea.

-Eu sunt!

-Unde sunt bănățeanul și robotul lui?

-Ce bănățean, ce vorbești?

-Minciuna, fiule, e păcat. Nu păcătuiești de față cu martori.

Unde sunt bănățeanul și robotul lui?

Bogdan se dădu un pas în spate, părând intimidat.

-Au fugit. Cineva dintre noi a trădat, i-au eliberat. Îi prinsesem, vă jur, îi aveam pregătiți pentru sfințiile voastre.

-Știi cumva în ce direcție au luat-o?

-Au fugit spre castelul bântuit, spre Săvârșin.

-Mulțumesc. Domnul să fie cu tine fiule.

-Dar recompensa, ni s-a promis o recompensă.

-Firește. Recompensa va fi pe măsura faptelor voastre.

Voi vorbi acum cu fratele Ilarie și vă vom spune imediat cât și ce veți primi. Călugărul înalt făcu semn călugărului solid și se depărtară împreună de foc.

-Ce crezi, frate?

- Cred că bănățeanul se îndreaptă în direcția corectă.
- Au fost cinstiți cu noi tribul lui Bogdan? -
- Dacă ar fi fost, ar mai fi încercat Cezar să fugă de-aici?
- Ne-au mințit.
- Ne-au mințit frate Varlam.
- Minciuna e un păcat frate Ilarie.
- Mare păcat.

Bogdan, șeful tribului, a fost singurul lăsat în viață, legat de un stâlp, plasat strategic astfel încât să vadă cum supușii săi au fost aruncați unul câte unul în focul din mijlocul taberei, după ce fuseseră uciși în prealabil.

În aceeași seară, în Berlin, în biroul cancelarului german Axel Brandt-Schultes s-au materializat patru roboți umanoizi complet negri, cu excepția unei cruci aurii de pe piept. Aceștia au ignorat complet cancelarul și au făcut un perimetru în fața biroului, montând 6 tripizi. Un bilă luminoasă a apărut în perimetru, prima dată cât o minge de ping-pong, apoi cât o minge de fotbal și apoi cât un Volkswagen Golf. Bila s-a stins brusc și a lăsat să se vadă un călugăr îngenunchiat. Călugărul și-a făcut o cruce și s-a ridicat în picioare. Cu o voce domoală s-a adresat cancelarului.

-Bucură-te, căci ziua judecății a sosit. Este o zi importantă pentru tine, vei putea contribui la lucrarea Domnului.

Doi dintre roboți au ieșit pe ușa biroului cancelarului și au început să tragă.

- N-a fost prudent să chemi paza domnule Cancelar.
- Cine ești și ce vrei de la mine, se răsti Brandt-Schultes.
- Sunt fratele Nicodim. Am venit să te anunț de decizia noastră.

-Ce decizie, ce vorbești?

-Ți s-a spus vreodată, cancelarule, că voi, germanii, nu sunteți priviți ca popor doar ca niște criminali tâmpiți care ați pornit vreo două războaie mondiale? Ei, probabil că da. Nu sunteți singurii, de-aia e de înțeles demersul ăsta. Ce ne-a deranjat pe noi tot timpul e că și sunteți cei mai mari ciorditori din Europa, niște ciorditori de cea mai joasă speță, că aveți obrăznicia să spuneți că esticii fură, în timp ce voi ați prăduit zeci de țări de numeroase opere de artă și de patrimoniu. Plus că nu v-ați plătit datoriile istorice, ca orice țepar de rând. Bucură-te, cancelarule, că a venit ziua judecății, ziua mântuirii. Mântuirea vă va elibera de această povară istorică, vă va ușura sufletul.

-CE VREI?

-Vrem să mobilizați toate forțele armate la granița de Est și să fiți pregătiți să atacați Banatul când sfinția sa vă va da ordinul. Și să faceți asta în maximum 24 de ore.

-Și dacă refuz?

-Sfinția sa v-a arătat deja toată milostenia. Dacă insistați, vă poate arăta și furia Domnului. Ați auzit ce s-a întâmplat cu Rusia, nu?

VII. O CINĂ LA SĂRVĂRȘIN

Au ajuns la castel chiar la miezul nopții. Gardul era năpădit de buruieni, poarta de intrare era ruptă într-o parte. O lună plină făcea ca ruina să arate și mai misterios și lugubru și să o pună în adevărata valoare, că expresia castel era o exagerare tipic românească, era practic o vilă mai mare.

O lumină pâlpâia în interior. Cezar lăsă robotul pe motocicletă și intră cu curaj, urmat de Matilda care pășea ușor, încordată, strângând puternic în mâini ghioaga.

Inspectorul părea că este familiar cu locul, merse direct spre camera din care ieșea lumina, fără să se uite prea mult în jur și fără să ezite.

Era o încăpere modestă, de maximum 40 de metri pătrați, ce păstra urmele unui lux de neam prost. În fața șemineului de cărămidă, o monstruozitate jenantă pe care barbarii nici n-au distrus-o de scârbă, erau două fotolii, iar în cele două fotolii doi călugări. Pe focul din șemineu borborosea un ceain.

-Bună seara, fraților, spuse cu o voce puternică. Fratele Varlam se ridică în picioare și se deșiră pe lungime. Deschise brațele binevoitor.

-Bună să-ți fie inima voinice, Domnul să te binecuvânteze.

-Sfinții părinți, iertare, strigă Matilda și se așeză în genunchi în fața șemineului, lăsând fruntea până la pământ.

-Ridică-te fiica mea, ridică-te sora noastră. Ai făcut bine, ai înfăptuit lucrarea Domnului. Fii binecuvântată, vorbi călugărul Varlam și-i puse mâna pe cap.

Fratele Ilarie se ridică și el din fotoliu și-i puse și el mâna pe cap.

-Ridică-te sora noastră.

Femeia se ridică smerită.

-N-am fost atentă și n-am putut interveni la timp. Am întârziat.

-Și totuși l-ai avut pe Dumnezeu în suflet, iar Dumnezeu te-a ajutat. Iată-ne aici. De-acum încolo ești de-a noastră, nu te vei mai numi Matilda ci Magdalena, un nume sfânt. În castelul acesta mai sunt haine rămase de la regii străvechi, du-te și pune niște straie pe tine că se face frig.

-Mi-e teamă, sfinți părinți, legende spun despre acest castel că e bântuit.

-Nu-ți fie frică, lumina Domnului îți va lumina calea. Și, pentru orice eventualitate, ia și lanterna asta, spuse călugărul Ilarie și-i înmână o lanternă.

Femeia se ridică timid și luă cu grijă lanterna din mâinile călugărului.

-Pe la etaj sunt hainele, prin dormitoare. Mergi fără teamă. Te-așteptăm aici, spuse Ilarie. Avem de vorbit și noi. Călugărul Varlam trase un fotoliu din întuneric și-l așeză în fața șemineului. -Spune, Cezar, cum ești, bine?

-Bine, cu excepția momentului când m-au pus sălbaticii în oală.

-Te-ai speriat?

-Un picuț. Mai degrabă mi s-a făcut foame.

-Ai venit la timp, tocmai ce am pus ceva de mâncare, spuse Varlam și arată spre ceaunul care borborosea.

-Ce faceți acolo?

-Ei, azi e zi de post, știi doar, așa că am pus de niște cartofi prăjiți. Fratele Ilarie tocmai mesteca la un mujdei de usturoi, pentru gust. Avem și niște pită proaspătă, coaptă pe vatră. Imediat punem masa.

-Doamne-ajută, frate Varlam, nu mai glăsui că n-am mâncat nimic de când am ieșit din Primăria Veche.

-Răbdare, fiule, încă un sfert de oră, să iasă un pic crocanți.

Călugărul Ilarie confirmă pocnind usutoriul într-un mojar mare ce părea să fi fost în alte vremuri un fel de pocal regal.

La etajul de deasupra Magdalena pășea ușor într-o încăpere întunecată. Prin fereastra spartă luna lăsa să vadă un pat cu baldachin, pânzele fuseseră rupte de mult și-acum erau înlocuite cu pâze de paianjăn. Un jilț abia se vedea în cel mai întunecat colț al încăperii, dar cel mai impresionant era

dulapul, un șifonier înalt cu patru uși ornamentate. Trase de mânerul uneia dintre ele și rămase cu el în mână. Încercă alt mâner. Și acesta ieși ușor din ușă, sfărâmând lemnul din jurul lui. Era vechi dulapul, într-adevăr.

Magdalena scoase un cuțit de la brâu și-l înfipse în despicătura dintre două uși. Se auzi un pocnet scurt și apoi un scârțâit. La asta se aștepta. Ce-o surprinse fu mormăitul pe care-l auzi din jilț.

-Mrrr, mnomno mnno mno... Din reflex aruncă cuțitul înspre jilț. Dacă ar fi fost un om acolo ar fi murit instant. Auzi doar un clinchet.

-Mromromorom, Antonescu, mromrmor, am chemat pe jeneralul mrmorm mrom...

Magdalena începu să urle. Jos, în camera cu șemineul, călugării tresăriră. Varlam își atinse crucea de la piept și dispăru într-un fulger de lumină. Ilarie ridică din umeri, mai pocni odată în mojar să fie sigur și-și atinse și el crucea. Dispăru cu un fulger similar. Cezar oftă nervos, frustrat de tehnologia pe care o aveau călugării. O luă la fugă pe holuri și apoi pe scări, auzise de teleportoare portabile, dar nu văzuse niciunul în acțiune. El nu se teleporta nici măcar pe de-alea fixe, cu fir. Când ajunse în dormitor cei doi călugări o țineau pe Magdalena și încercau să o liniștească.

-E un moroi acolo!

-Nu e niciun moroi, nu există așa ceva. De ce ți-am dat lanternă?

-Dar nu face lumină!

-Păi trebuie s-o și aprinzi, spuse liniștitor călugărul Varlam și apăsă pe un buton din lateralul cilindrului metalic.

Un jet de lumină clară izbucni în sus. Varlam îl îndreptă spre jilț. Un boschetar părea a sta într-o rână, îmbrăcat într-un fel de costum de circ, cu zorzoane și epoțeți. Cuțitul

Magdalenei era înfipt în pieptul acestuia, dar boschetarul continua să mormăie.

-Și comuniștii, mrrrrrmrom, că eu am vorbit cu Hitler, știam, mrommmmm, Puterile Occidentale, Anglia, mrlmom, mrum, momom, și Churchil a zis...

-Ha, comentă amuzat Ilarie.

-Ce este, fu curios Cezar, că-și recuperase suflul.

-Un robot. Un robot foarte vechi după cum pare.

-E stricat?

-Nu, deși e clar că bateriile sunt pe terminate. Așa vorbește el.

-Așa de prost făcuți erau roboții în vechime?

-Mă îndoiesc. După uniformă pare să fie un robot de paradă, făcut să arate ca ultimul rege al României, până la ultimul detaliu. De-aia și vorbește așa.

-Ultimul rege al României a fost retardat? Doamne, nu mă mir că țara aia s-a dus de râpă.

-Nu cred. Adică nu a fost mai retardat decât alți conducători pe care i-a avut statul. Doar că vorbea ciudat și era extrem de lipsit de energie. Asta cred că explică și de ce robotul ăsta a rezistat atât, consuma foarte puțin curent.

-Care a fost scopul lui?

-Cred că pentru turiști, să vadă cum era regele când era viu. Un automat de divertisment, presupun. Oricum, încă o dată Dumnezeu ne-a oferit un cadou neașteptat. Mulțumim, Dumnezeu, spuse fericit călugărul Ilarie.

-La ce ne ajută?

-Păi nu spuneai că robotului tău i s-au terminat bateriile? Îl folosim pe ăsta să-i extragem memoria, câștigăm timp. Dar, mai întâi, să luăm cina.

În sala cu șemineul fu trasă o masă veche, una din ultimele care se mai ținea pe picioare. Ilarie găsisese prin bucătăria regală tacâmuri și farfurii, o strecurătoare și un bol imens în care pusese cartofii. Aruncă în aer o candelă ce se opri la doi metri deasupra mesei și revărsă o lumină caldă. Varlam așteptă să se pună toată lumea la masă și începu rugăciunea.

-Mulțumim Doamne pentru cartofii prăjiți pe care-i vom mânca în seara asta, lăudat să-Ți fie numele.

-Lăudat să fie numele Domnului, cofirmară mesenii în cor.

-Mulțumim Doamne pentru superstițioșii ăștia de sălbatici care țin usturoi să se apere de vampiri și astfel fratele Ilarie a putut să facă acest mujdei epocal, lăudat să-Ți fie numele.

-Mulțumim, Doamne!

-Mulțumim Doamne că ni l-ai adus pe Cezar întreg, pe sora Magdalena cu noi și pentru cei doi roboți care ne vor ajuta să terminăm treaba până la utrenie, lăudat să-ți fie numele.

-Mulțumim Domnului Dumnezeu, spuseră și ceilalți meseni.

-Amin, concluzionă Varlam și făcu semnul final al crucii, ce însemna că masa putea începe.

Cei patru se apucară să mănânce cartofii prăjiți, având grijă să-i miruiască cu mujdei din pocalul regal. Un sfert de oră mâncară în liniște, până când Magdalena rupse tăcerea.

-Sfinți părinți, iertați-mi îndrăzneala, dar cum puteți trăi doar cu asemenea mâncare?

-Da, asta voiam să întreb și eu, excepționali acești cartofi prăjiți, ce să mai zic de mujdei, divin, dar cum?

-Păi asta mâncăm doar când e post. În zilele în care avem dezlegare, facem și niște coaste de porc la cuptor, cu un picuț de sos cu smântână, mai radem și niște brânzică peste cartofii

prăjiți, sau doar punem una framântată de burduf, și câte o cană de vin, să intre ușor. Nu mai mult o jumate de litră, cumpătarea e cheia.

-Abia aștept să ajung la Voineasa să încerc, exclamă entuziasat Cezar.

-Ești tânăr și entuziasmul tău e binevenit. Câteodată mai facem și pulpe de pui la ceaun, sau câte un berbecuț cu ardei iute, dar doar pe grătar, barbarii și păgânii îl strică în sosuri și tocane.

După ce terminară de mâncat Varlam luă toate farfuriile, pocalurile și tacâmurile și dispăru cu ele în bucătărie să le spele. Cezar și Magdalena transportară cei doi roboți în cameră, așezându-i unul lângă altul pe masă. Cu mișcări experte Ilarie conectă cei doi roboți între ei cu o serie de fire și apoi scoase din sutană un mic ecran și începu să tasteze pe el.

-HmMMM, mormăi intrigat.

-Ce?

-Ar putea fi o eroare de transfer, dar nu cred.

-Ceva probleme, frate Ilarie, interveni și Varlam care tocmai venise din bucătărie cu brațele sutanei suflecate.

-Aparent acest robot pe care ni l-a adus Cezar este un blank.

-Poftim? Era funcțional acu' câteva ore, sora Magdalena poate să confirme.

-Așa este, vorbea încontinuu, era lucid.

-Și totuși, datele îmi arată că nu are nimic stocat în memorie. Este curat ca lacrima. Gol. Nicio informație. Ca și cum ar fi proaspăt formatat.

-Trebuie să fie o greșeală la mijloc, nu se poate, comentă nervos Cezar.

-Asta, sau avem un trădător printre noi, glăsui grav călugărul Varlaam. Altul decât tine Cezar, stai liniștit, tu ești prea fraged să poți face așa ceva.

La fix, ședința roboților din Poliție începu cu prezența efectuată ca de obicei de C-1. O parte erau prezenți, cum era normal, alții erau prinși în misiuni, cum era la fel de normal, doar în privința lui C-25 nu aveau nicio informație.

-Singura ipoteză cu grad mare de probabilitate e că a fost distrus, undeva în afara Banatului. Ultimul back-up și l-a făcut în timp ce intra într-o misiune deasupra Aradului, comentă C-12.

-Vorbim de o misiune periculoasă, întrebă C-19? Cum a fost posibil așa ceva?

-Nimic grav. Investiga alături de umanul său incidentul de la înmormântarea primarului Robu. A raportat o serie de nesincronizări în privința umanului, i-am cerut să facă back-up mai des. Apoi nu am mai auzit nimic de el.

-Suntem în pericol?

-Nu cred. Un atac asupra noastră ne-ar fi eliminat pe toți. Vorbim de un incident specific legat de ancheta sa.

-Cum putem afla adevărul? Niciunul dintre noi nu are autonomia pentru a merge pe urmele lui.

-Nu putem. Nu există soluție logică pentru această problemă. Vom înregistra în continuare detalii care ar putea fi conectate cu acest caz. Vom continua cu ordinea de zi.

-Fiți fără teamă, prieteni, se auzi un țipăt ascuțit, și TIM-12 sări pe masă, făcând o plecăciune grațioasă. Eu, TIM-12, aventurierul, haiducul electronic, brigandul inimilor voastre, m-am întors din Arad cu vești!

-Ce-i ăsta? întrebă C-19.

-Mai important din punct de vedere algoritmic, de ce are acest tip de robot acces la ședința noastră. Suntem virusați?

-Dimpotrivă, onorabilii mei domni, sunteți mai în siguranță ca oricând. Eu, TIM-12, am fost considerat atât de vrednic încât să fiu încredințat cu o cheie de acces în acest program, de către onorabilul C-25!

-Pare să fie robotul auxiliar al lui C-25, matricea sa pozitronică se potrivește. C-12, verifică-l un pic la algoritmi.

C-12 se îndreaptă spre TIM-12 care stătea drept pe masă cu mâinile în șold într-o poziție demnă și începu să mimeze interesul în timp ce-i scana programarea.

-Se confirmă, C-1, acesta este robotul auxiliar al lui C-25. După rectificarea bugetară din septembrie, pentru optimizarea costurilor, acest robot dotat cu subrutine de entuziasm a fost redistribuit către poliție spre inspectorul Cezar Tomescu și C-25. N-a fost folosit mai mult de 26 de ore, n-a avut timp să-și ajusteze programarea pentru activități polițienești.

-Dar iată, interveni TIM-12 cu vocea sa de spiriduș, în nici o zi sunt cel ce vă va oferi cheia acestui mister! Intrați, prieteni, accesați memoria mea, C-25 și-a făcut ultimul backup în mine, înainte să se auto-formateze, pentru a nu cădea în mâinile dușmanilor Imperiului.

Roboții accesară memoria micului robot care stătea mândru în mijlocul mesei.

-Bună informație, comentă C-1.

-Interesant, confirmă și C-19.

-Acum știm sigur că inspectorul Cezar Tomescu care a ieșit din Primăria Veche nu este inspectorul Cezar Tomescu, ci un construct similar genetic.

-O clonă.

-Da!

-De-asta nu avea teflon în piele, n-a fost expus suficient la aerul din Banat.

-Asta înseamnă că este o clonă recentă, câteva zile.

-Colegi, misiunea noastră numărul 1 s-a schimbat. Trebuie să-l găsim pe adevăratul inspector Cezar Tomescu, dacă mai este în viață. Înregistrările din TIM-12 arată că era încă viu în muzeu. Îi vom oferi datele pe care le-am obținut. Se pare că atentatul terorist este mult mai complex decât am estimat. Probabilitatea ca toate evenimentele din ultimele 26 de ore să fie doar un complot retro a scăzut la 36%. Vă rog, folosiți ce-ați învățat să ne convingem umanii să intervenim înspre Primăria Veche cât mai repede. Menținem legătura constant, rapoarte la cinci minute.

-Recepționat, procesat, răspunseră roboții la apelul lui C-1.

În câteva secunde dispărură toți din camera virtuală. TIM-12 rămase singur în mijlocul mesei.

-Heeeeei, spuse acesta dezamăgit. C-1 reapăru în cameră.

-Tu, micuțule, vii cu mine. Îndreaptă-te spre biroul inspectorului șef al poliției Metropolitane. Îți transmit codurile de acces. Poți ajunge în 2 ore?

-Desigur, sire! Aventura lui TIM-12 continuă, strigă entuziast roboțelul.

-Taci.

În catacombele de sub Primăria Veche inspectorul Cezar Tomescu nu împărtășea același entuziasm. Tocmai se trezise brusc într-o vană cu un lichid vâcos și prima sa reacție a fost să vomite tubul care-l avea înfipt în gât. Urechile îi țiuiau puternic, vedea doar în ceață și simțea o vibrație neplăcută în oase.

VIII. RETRO

Se-auzea Bach, poate chiar o sonată de-aia în B-minor, Dracu știe. Cert e că se afla într-un fel de catacombă, sunetul reverbera interesant din pereți, părea aproape digerabil. Mai rău decât atât nu putea să fie decât niște Morgenstemning de la Grieg, aia l-ar fi enervat teribil pe Tomescu și l-ar fi făcut să sară din sicriul său plin cu apă. Iar dacă ar fi sărit, nașpa, că n-ar fi sărit, că avea încă niște cabluri cu care era legat în spate.

S-a ridicat doar un pic să se uite în jur, a văzut alți oameni în alte sicrie de sticlă cu apă în ele, cu cabluri pe ei, păreau familiari și poate nu, că oricum vedea în ceață. La fel cum îl vedea și pe călugărul care venea spre el cu o seringă mare în mână.

-Doamne, ce rezistent este ăsta, de mult n-am mai văzut unul atât de plin de duh, comentă călugărul.

Inspectorul Cezar Tomescu interpretează spusele călugărului ca pe o încurajare, așa că-și îndreaptă mâinile spre gâtul acestuia și începu să-l sugrume. Gestul păru să-l nemulțumească pe călugăr care începu să se zbată. Apoi și pe alți oameni în halate albe, care năvăliră asupra lui să-l imobilizeze. După care lucrurile se complicară și mai mult, că pe lângă oamenii în halate albe apărură și o serie de alți bărboși, de data aceasta îmbrăcați în haine colorate și fistichii, care se luară la luptă cu călugării și oamenii în halate albe, plus niște câini mici și comici care lătrau constant, în total vreo 50 de personaje, ceea ce-l făcu pe Cezar să regrete gestul inițial.

În fața ochilor săi obosiți avea loc acum o bătălie de circ, cu diverși oameni colorați, animale, jerbe de flăcări și sunete hazlii. Nici măcar muzica nu se mai auzea și într-un final oamenii colorați câștigară. Acest lucru îi bucură vizibil, se adunară în grupuri și începură să se fotografieze unul pe altul, sau împreună, zâmbind și arătând semne ale victoriei.

Cezar încercă din nou să iasă din sicriul de sticlă, trăgând după el cablurile ce-i erau înfipite în spate. Strânse din dinți când simți cum ies din corp în diversele locuri în care erau înfipite, o senzație neplăcută, e metalul acela care iese de pe venă, sau din carne, după ce carnea s-a obișnuit cu el. Și-abia reușise să scape din asta când colorații puseră mâna pe el și-l aruncară într-un covor persan, îl făcură sul și o luară la fugă prin tuneluri.

Acum era legat într-un fel de jilț imperial, un scaun din acela care arată foarte bine dacă te uiți la el și este teribil de incomod dacă chiar vrei să-l folosești. În fața lui era o masă, în fața mesei era un om cu o privire bunăvoitoare, o pălărie străveche de fetru, pe cap, o barbă înfoiată, o cămașă cadrilată, bretele, pantaloni prea scurți ca să-i acopere gleznel, prea lungi să i le descopere complet și pantofi ce erau teribil de incomozi.

-Dorești o bere craft? întrebă personajul.

Cezar examinează întâi încăperea înainte să-și ia avânt să-l poată scuipa în față pe om. Se aflau într-un fel de hală subterană, într-un colț era destul de vizibilă o instalație de făcut bere, într-altul era ceea ce ar putea fi considerată o zonă de experiențe audio, dacă erau luate în calcul numeroasele difuzoare de proastă calitate, plus instrumente de redare a muzicii foarte depășite din punct de vedere tehnologic. În al treilea colț se puteau vedea câțiva oameni colorați din cap până-n picioare, colorați la haine, la tatuajele

de pe piele, la păr, la vopseaua de pe unghii. Aceștia construiau diverse forme, din pensule, lut, piatră, lemn sau orice și le ofereau unul altuia spre admirație. În al patrulea colț se afla el, în jilț, cu omul colorat ce-l înbia cu diverse mizerii.

-Nu, mersi, nu vreau să beau bere.

-Dar 8 din 10 oameni au spus că berea craft este mai bună decât cea generică, din magazin.

-Cred că am fost răpit de două ori până acum, logica spune să nu beau până nu evaluez situația.

-Această bere te va întrema și-ți va da o senzație de satisfacție.

-Am fost antrenat la Academie să nu cred în satisfacție la doză, că nu există. Dă-mi drumul, am niște treabă, trebuia să mă prind de mai demult că toată asta nu putea fi vina voastră, sunteți prea stupizi să faceți ceva complex.

-Despre ce vorbești, inspectore?

-Ești Emil Hazarian, liderul teroriștilor retro, un imbecil clinic.

-Această afirmație mă ofensează!

-Normal, că ai o boală. E ca și cum ai spune că o mână ruptă te ofensează în sensul în care are obrăznicia să nu asigure continuitate corpului. Boala ta e că nu poți pricepe genul ăsta de constatare, e un defect din naștere. Unii oameni se nasc cu șase degete la picioare, tu te-ai născut imbecil.

-Spui astea doar ca să mă rănești.

-Mda, nu așa funcționează asta, nu pot să te rănesc că-s legat de scaun. Că tu pretinzi că ești rănit de ce am spus eu nu contează, nu în mod real. N-a contat niciodată. Dă-mi drumul ca să pot să te rănesc în mod real.

-Ce vrei să faci?

-Planul meu e să-ți dau un șut în cap suficient de puternic cât să nu te lase inconștient, dar suficient de dureros cât să te facă să înțelegi că nu e cazul să mă urmărești.

Cel numit Emil Hazarian râse și se dădu pe spate, arătând spre masă.

-Dar, inspectore, ai atât de multe lucruri de încercat! Această atitudine agresivă, toxică, e născută doar din necunoaștere.

-Dimpotrivă, e din faptul că am fost educat în mod real, nu superficial ca ăștia ca tine.

-Ecagerezi, inspectore, nu ți-e dor de gustul roșiilor de odinioară, spuse Emil și ridică un capac sub care se vedeau roșii proaspete, savuroase.

-Serios, îmi pare extrem de rău că voi nu credeți în pedeapsa cu moartea.

-De ce?

-Pentru că m-ai putea ucide în loc să mă torturezi cu prostiile tale.

-AHA! Deci ai poftă de roșii cu gust autentic de țară, așa cum le făceau bunicii noștri.

-Nu m-ai înțeles, normal. Nu, aș vrea să mă ucizi, nu suport tortura.

-Ești nerecunoscător! Te-am salvat din mâinile acelor fanatici religioși care cine știe ce ți-au făcut, ce experimente macabre.

-Da, nu se poate să mă trimiți înapoi în mâinile lor? Măcar ăia aveau un scop.

-Nu înainte de a gusta din această caș autentic de la Sibiu, din coajă de brad.

-Vreau să mor, acum!

-Ești foarte nefericit, inspectore, nu degeaba ești singur, spuse cu satisfacție Hazarian.

Tomescu îl privi cu ură.

-Exact inspectore, știm exact cine ești și ce învârți. Te-am studiat îndelung și ne-am pregătit pentru această întâlnire.

-Cu roșii și bere craft? Ești un bou!

-Ce trebuie să reții e că știm totul despre tine.

-Ești bou, repet. Dacă te referi la Diana, ei bine, sunt singur pentru că la un moment dat suma minciunilor fiecăruia era atât de mare că nu mai încăpea în casa noastră și nu puteam respira de ea.

-Frumos zis, aproape poetic, aș spune.

-Știu, de-aia am și interzis poezia la amatori. Imbecili ca tine credeau c-o pot face fără să stăpânească o meserie înainte. A trebuit să avem un primar care avea o meserie înainte de a fi trubadur, pentru a înțelege liricul venind din concret, nu doar ca o masturbare continuă a ego-ului.

-Ai început să delirezi.

-Așa crezi tu. În realitate există o serie de cuvinte cu care am fost condiționat înainte să intru în poliție, cuvinte care generează o creștere importantă hormonală, adrenalină, noradrenalină, de-astea. Un exces de adrenalină te poate face extrem de puternic pentru o scurtă perioadă de timp, cam cât să rup legăturile astea, spuse Cezar arătându-și mâinile libere.

Și foarte nervos, continuă după ce-l pocni în cap atât de puternic pe Hazarian încât acesta căzu inconștient la pământ. Cezar trase aer în piept cu putere, simțindu-și sângele circulând în gingii.

-E momentul să batem niște pasionați de artă, cultură și tradiții, spuse cu o voce joasă și se năpusti asupra celorlalți oameni din catacombă.

Aleksandr Đorđević, șeful Poliției Metropolitane Timișoara ascultă cu atenție raportul prezentat de robotul C-1 și stătu puțin pe gânduri, cât prevedea regulamentul.

-Sfinte Satana, mi-aș fi dorit ca presupunerea noastră inițială să fie corectă, să fie doar un complot retro. Și cine ar avea tehnologie de clonare dacă nu rochinezii, ei au fost tot timpul băgați în de-astea.

-Va urma un război cu rochinezii domnule inspector general?

-Din păcate Ceule, acest război este inevitabil. Mobilizează ceilalți roboți, anunță comandamentul general, începe procedurile pentru destituirea mea din funcție.

-Crezi că este necesar, Aleksandr?

-Știi legile mai bine ca mine, Ceule. Ca sârb îmi este interzis să particip ca și conducător în conflicte militare, riscul de a lua bătaie este mult prea mare.

-Faptul că în ultimele două secole sârbii au pierdut orice conflict armat în care au fost implicați, fie pe teren, fie după, nu înseamnă că sunteți cei mai incompetenți războinici din lume. Contează și contextul.

-Știu, și mi-aș dori ca mai mulți oameni să gândească ca tine sau ca marele poet Nichita Stănescu.

-Cine?

-Nu contează. Începe procedurile, nu e timp de pierdut.

La Orșova un mic electromotor opri în punctul de frontieră. Cei doi roboți de luptă se ridicară pe picioarele înalte ca de struț și ațintiră armele spre conducătorul vehicolului. Din el ieși e o femeie subțirică și firavă. Ridică mâinile în aer.

-Numele și scopul vizitei, spuse robotul de graniță cu vocea lui metalică. Femeia se uită direct spre camera de supraveghere și rosti clar fiecare cuvânt:

-Mă-nchin la soarele-nțelept, că sufletu-i fântână-n piept, și roata albă mi-e stăpână, ce zace-n sufletul fântână!

-Acces permis, continuați, rosti unul din roboți și lăsă loc electromotorului să treacă.

Celălalt robot ridică bariera. Femeia se întoarse în vehicul și porni prudent să treacă granița. Merse fără să privească oriunde altundeva decât înainte cel puțin un kilometru după care se opri și atinse cureaua de la mână. O mică dronă țâșni și se ridică la doi metri în aer.

-Aici viceprimar Oana Grădinaru, am intrat în teritoriul rochinez. Urmează joncțiunea cu agenții noștri, până acum misiunea a decurs fără probleme.

-Recepționat doamna viceprimar, se auzi o voce metalică. Satan să fie cu dumneavoastră!

Viceprimarul se reîntoarse în vehicol și verifică bomba EMP. Totul părea în regulă. Cu ajutorul lui Satan în câteva ore urma să ajungă la Voineasa și să betejească o parte importantă din armata dementilor păgâni de rochinezi.

IX. UN BOTEZ CREȘTINESC

La intrare în Voineasa, când vii dinspre Brezoi, e o curbă lină și se vede o casă. Pe pajiștea casei e o babă care aproape că merge în patru labe de cât de cocârjată este. Baba aceea străveche a văzut multe lucruri secolele de când viețuiește în zonă, așa că nici n-a tresărit când fulgere de lumină au pocnit chiar în dreptul semnelor cu intrare în localitate și doi

călugări, o femeie în costum de regină și un polițist timișorean s-au materializat din aer brusc și au căzut în iarbă.

-Da, ho, că nu dau turcii, cârâi baba.

Inspectorul Cezar Tomescu se ridică primul în șezut.

-Ce s-a întâmplat?

-Ei, nimic fiule, am extins prea mult câmpul de stază și ne-am teleportat prea încolo. Hegemonul nu permite teleportarea în capitală, explică fratele Ilarie.

-Îl înțeleg, nici mie nu-mi place să mă teleportez, n-am încredere, ca dovadă, uite...

-Nu de-asta, fiule, în capitală nu te poți deplasa decât pe propriile picioare. Sau mâini, ca baba asta.

-Graa, ce vorbiți despre mine? croncăni baba.

-N-ai tu treabă babo, vezi-ți de drum.

-O să vorbesc cu popa Ifrim de voi, bezmeticilor.

-Vorbește cu cine vrei. Toată ziua dați cu teleportorul în scutul anti-particulă, mie cine mi-l repară, că moșul meu s-a dus!?

-Ei cine ți-l repară, vezi-ți de treabă babo, se ocupă Hegemonia. Cine ți-a dat lemne iarna trecută, nu tot Hegemonul, slăvit să fie numele lui?

-Ba el mi-a dat, maică, să-i dea Dumnezeu sănătate. Doară nu voi, derbedeilor, marș de pe pajiștea mea până nu pun robotul pe voi!

-Da ai răbdare femeia lui Dumnezeu, plecăm, ho.

Călugărul Varlam făcut semn celorlalți să se ridice și ieșiră în drum.

-De ce vrea Hegemonul să ne deplasăm pe jos, urăște tehnologia?

-Ei, e din vremea vechii capitale, el e om bătrân. În vremuri de demult lumea mergea peste tot cu tot felul de

mașinării, până s-au umplut străzile de mașinării tot mai mari în care erau oameni tot mai grași. Și-am lărgit străzile, și au apărut și mai multe mașini. Și am avut atât de multe mașini că nu mai puteam încăpea de ele, că tot omul avea o mașină acasă, o mașină la serviciu și o mașină cu care mergea de-acasă până la serviciu. Iar oamenii din mașini erau tot mai proști și mai nervoși, că nu încăpeau cu mașinile lor pe stradă unul de altul. Nici poliția nu-i mai putea opri, că nu aveai cum să ajungi de la o mașină la alta, dacă erau lipite, că și poliția tot cu mașina mergea. Și nimeni nu mai învăța să conducă o mașină, că unde s-o conduci, că cine te prinde? De plictiseală și pentru că abia se mișcau, oamenii începură să bea în mașină, apoi să dea muzica tare, apoi să se drogheze și uite-așa am ajuns să abandonăm vechea capitală a Roșiei, Bucureștiul, că era plină de mașini lipite una de alta, pline și ele cu oameni proști, beți și drogați, surzi și nervoși.

-Era și necesar un astfel de gest, interveni și Ilarie. Deși tehnologia ne permitea tuturora să nu ne mai deplasăm dintr-o parte într-alta, șefii de firme tot voiau să plimbe oamenii dintr-o parte într-alta, ca să-i aibă sub ochi, ca-n Evul Mediu, că și ei veneau cu mașina la serviciu, de ce să nu vină și ăilalți?

-Păi și ce făceau toată ziua la serviciu?

-Ședințe, ce să facă?

Mergeau domol pe drum inspirând aerul tare al muntelui. Magdalena era cea mai fericită, crescută în pustiul Aradului nu mai văzuse asemenea belșug de copaci niciodată.

-Cum de aveți atât de mulți copaci?

-Îi creștem ca pe ridichi sau altă legumă. Dacă nu te grăbești, copacul crește, și când e gata de recoltat îl tai doar pe ăla. Restul rămân, povesti mulțumit călugărul Ilarie

-Pe vremuri am auzit că se tăia câte o pădure întreagă, comentă Magdalena.

-Pe vremuri oamenii erau foarte imbecili, că stăteau toți beți, drogați, cu muzica la maxim în mașini. Asta le afecta foarte mult memoria, nu mai știau că trebuie să lași copacul să crească ani mulți dacă vrei să fii bogat ani și mai mulți.

-Cum adică bogat?

-Păi bogat, că ăștia produc și oxigen. Avem aici la oxigen de exportăm în întreaga lume, nici nu știi ce le place oxigenul la păgâni, la negrii de prin Africa, la arabi. Faci bani buni din oxigen, filozofă Ilarie.

-Cum se poate asta, n-ai cum. Oxigenul e în aer, ajunge peste tot.

-Da, în Primorie e plin de pădure, simțeau de la Timișoara cât de curat era aerul în Primorie?

-Nu. Nici măcar nu știu unde este.

-E în estul îndepărtat al țării. Deci n-ai cum să simți. Așa că trimitem oxigenul pe conducte, cum se trimitea în vremuri gazul. Unii îl stochează, alții îl dau populației, treaba lor ce fac.

-Păi și dacă nu plătesc sau se înțeapă la conducta de oxigen.

-Ei, atunci au ocazia să afle că Hegemonul nu e chiar așa anti-tehnologie pe cât crede lumea.

Cezar Tomescu ieși dintr-un canal și trase puternic în piept aerul complet condiționat al Timișoarei. Își șterse mâna dreapta de haine și o puse pe un stâlp.

-Identificare, te rog.

-Inspector Cezar Tomescu, poliția metropolitană Timișoara.

-Mulțumesc. Vreau ploaie în zona asta, trei metri rază, ceva cald de vară. Apoi comandă un zepelin gata dronat și notifică poliția de venirea mea.

-Recepționat, procesat, confirmă stâlpul.

În câteva secunde o ploaie tropicală căzu pe inspector. Acesta se răsfătă în ea, permițându-i să șteargă de pe el sângele, noroiul și alte mizerii. Într-un minut era strălucitor, ca nou. „Teflon”, gândi inspectorul, „bună idee a avut primarul”, spuse în timp ce-și admira pielea curată la perfecție. O nacelă a unui zeppelin de poliție coborî la sol și deschise ușa laterală. Un robot cu indicativul C-1 se afla la comenzi.

-Ciau Cezar, bine ai revenit. Ești așteptat la sediu.

Inspectorul se urcă în nacelă, vizibil impresionat de progresele pe care le făcuseră roboții în materie de comunicare interumană în cele câteva ore în care lipsise.

-Excelență, e o onoare și o bucurie imensă, țipă și TIM-12 din spate. Veniți degrabă, să purcedem la luptă! Aparent robotul scout nu evoluase deloc. -

Ceule, fă-mi un briefing scurt. A, și dă-mi ceva echipament, lentilă, ceas de comandă, m-au uscat ăia.

-Binențeles Cezar. În timpul descinderii tale în subteranele Primăriei Vechi ai fost capturat de un grup ostil și înlocuit cu o clonă. Clona ta a plecat cu C-25 și TIM-12 spre Arad, în târâmurile pustii. C-25 a dedus că este ceva în neregulă și a salvat toată memoria sa în TIM-12, dându-ne indicații că s-ar îndrepta spre Săvârșin. Am survolat zona cu o serie de drone spion, am găsit urme de cartofi prăjiți și mujdei, a fost cineva acolo, dar au plecat înainte să ajungem noi.

-„Au” plecat? Câți au fost?

-Trei bărbați și o femeie. Unul din bărbați ar putea fi clona ta. Ceilalți doi sunt călugări, am găsit reziduri de tămâie.

-Mda, un călugăr s-a ocupat și de mine. Avem de-a face cu rochinezi.

-Aceasta a fost și concluzia inspectorului șef.

-Și, ce-a făcut Đorđević?

-Și-a dat demisia.

-Atât de grav?

-Da, ne pregătim de război.

Fratele Nicodim aprinse o tămâie nouă în cinstea oaspeților. Oaspeții erau cam posomorâți.

-Ce-i fraților, ce vă frământă?

-Frate Nicodim, misiunea noastră a avut succes parțial. Am recuperat clona, am recuperat robotul, dar și-a șters memoria. Avem practic un robot blank.

-Ei, toate la timpul lor. Trebuie să-l botezăm și pe creștinul acesta, nu-i putem spune Cezar, că-i născut nou. Și nici Clonatu, că s-a mai folosit.

-Mă duc să aduc o cristenliță și niște apă, se autopropuse Ilarie la muncă să nu trebuiască să participe la această ședință.

-Bine, frate. Soră Magdalena, hai să aranjăm aici, să facem cele convenite, spuse și Varlam. Dacă sfinția sa Hegemonul ar fi aici ne-ar lumina mintea și calea.

-E plecat la Oașa, după lac, a zis să nu-l deranjăm nici măcar dacă iese cu război.

-Pot să propun și eu un nume, interveni clona lui Cezar Tomescu.

-Dacă faci asta nu înțelegi taina botezului. Ești al nostru acum, te vedem și te pipăim, te numim așa cum te simțim noi, ca să putem să strigăm după tine cu tot sufletul atunci

când vom avea nevoie de ajutorul tău, să venim în ajutorul tău din tot sufletul atunci când vei avea nevoie. Trebuie să te știm după numele sufletului nostru, explică Nicodim.

-Voi fi eu părintele băiatului, spuse Varlam. O să-i zicem Cosma Damian, după numele sfinților doctori fără de arginți, Cosma și Damian. Și el are un frate identic, e născut din tată păgân și mamă creștină, acesta-i va fi numele.

-Total de acord. Iar când fratele Ilarie veni cu cristelnița și sora Magdalena termină de aranjat ștergarul, luară de ceafă clona inspectorului Cezar Tomescu, o băgară cu capul în apa sfințită și când o scoaseră de-acolo ieși ud, ciufulit și zâmbitor creștinul Cosma Damian, primul ortodox din istorie obținut prin clonare.

Cezar Tomescu, originalul, n-avea ce căuta în mod normal la Comandamentul General, că gradul nu-i permitea. Cu toate acestea fusese invitat, datorită informațiilor aduse de el. Într-o încăpere tipic militară, cu numeroase ecrane și radare, un grup de bărbați, femei și un urangutan cibernetic augmentat stăteau în jurul unei mese rotunde cu ochii ațintiți la datele ce se perindau pe holo-ecranele din fața lor.

-Ciau, colegii, după cum știți la ora 25.00 inspectorul șef al poliției metropolitane a declarat stare de urgență, început generalul Nicolae Cârstea, șeful Statului Major General. Aleksandr Đorđević și-a dat demisia și toți sârbii aflați în funcții cu caracter militar au fost retrași pentru că ne aflăm în situație de război. Domnule Tomescu, puteți adăuga ceva în plus?

-Nu mulțumesc, aș dori dacă se poate să-mi recuperez robotul, am înțeles că aveți memoriile lui și dup-aia plec să mă echipez și eu.

-C-1, raportează.

-Da, dacă doriți exact același robot va trebui să recuperăm corpul inițial, softul salvat nu poate fi pus pe alt robot că nu corespunde IMEI-ul. Vă putem oferi un robot de tip C dacă doriți.

-Nu mersi, o să aștept. Îmi plăcea robotul ăla, știa trei milioane de manele.

-Mulțumesc, spuse C-1.

-Pentru ce?, întrebă inspectorul.

-Pentru că ați confirmat ceea ce mi-a spus C-25 într-o discuție separată. O să vorbim despre asta Cezar, mulțumesc încă o dată.

-Bun, am rezolvat această problemă, alte întrebări?

-În ce stadiu suntem cu infiltrarea? întrebă șefa de la Desant Aerian. -

La această întrebare cred că poate răspunde domnul Bobo, Bobo?

-Mulțumesc, generale, vorbi urangutanul cibernetic augmentat. După cum știți, aici la centrul de comandă primim rapoarte din oră în oră cu privire la trupele noastre. Avem pe viceprimarul Oana Grădinaru în spatele liniilor inamice, transportă un dispozitiv EMP către Voineasa.

-Ce tare, cum a trecut de grăniceri cu așa ceva?

-Am reușit să obținem niște coduri străvechi de acces, spuse Bobo lăsându-și ochelarii jos din mână. Recunosc cu o oarecare mândrie că a fost unul din oamenii mei care a obținut informația, dacă-mi permiteți eufemismul.

-Scopul fiind?

-Voineasa, capitala lor, e protejată cu un scut anti-particulă extrem de puternic. Roboții noștri nu pot trece prin el, deactivarea scutului este esențială. În plus, din informațiile obținute de dronele spion, Hegemonul nu se află în Voineasa în acest moment, asta ar putea veni în avantajul nostru.

Acolo au centrele de control și distribuție pentru fabricile lor de oxigen, master-controlul pentru sistemele de teleportare și hyperlink-ul pentru comunicare cu sateliții. Avem avantajul că suntem extrem de aproape de ei, comparativ cu mărimea țărilor noastre, și logistic ne va fi mai ușor decât dacă am fi atacat la Tbilisi, de exemplu.

-Toată treaba asta pare prea bine pregătită să fie doar un contra-atac, interveni inspectorul Tomescu.

-Da, aveți dreptate inspectore, discuțiile de atacare a Rochinei au început cu trei ani înainte de moartea domnului primar. Un conflict cu păgânii era oricum inevitabil. Nu aveți un nivel de acces care să vă fi permis să fi știut astea, e de înțeles.

-Bun, alte întrebări, ceru generalul Cârstea. Privi spre fiecare participant la ședință, nimeni nu mai avea nelămuriri. Ok, atunci vom începe procedurile de decriogenizare a moldoveanului.

-Mă scuzați, interveni femeia de la Desant Aerian, nu credeți că exagerăm un pic, chiar e nevoie să trimitem un Moldoveanul asupra lor?

-Scopul nostru doamnă general Stancu este o victorie rapidă și răsunătoare. Pentru asta avem nevoie de furia și invulnerabilitatea moldoveanului. Colegii de la logistică, pregătiți vișinatele, mâine la ora 6 dimineața îl vreau beat muci și gata de luptă. Doamna general Stancu, vă veți ocupa de transport.

-Am înțeles, să trăiți.

-Bun, toată lumea la posturi și Satana-ajută! Inspectorul Cezar Tomescu plecă de la întâlnirea aia cu un sentiment de milă aproape, nimeni n-ar fi meritat atâta bătaie câtă urmau să le dea bănățenii rochinezilor.

X. ATAC ROBOTESC

-Și după-aia Hegemonul a decretat să fie lăsați oamenii ăia în plata Domnului și să abandonăm orașul, că nu mai putea fi salvat. Și cine se uita înapoi urma să fie transformat în stană de sare. Iar legenda spune că 100 de mii de proiect manageri au pierit atunci sau încă mai sunt în trafic, așteptând la semafor. Și doar cei vrednici s-au retras în munții sacri de aici.

-E ca legenda cu Baba Dochia, dar cu proiect manageri, întrebă Cosma Damian.

-Exact așa, doar cu toate detaliile schimbate.

Fratele Varlam stătea acum în chilia sa cu Cosma și cât aștepta să revină Hegemonul la Voineasa îi depăna povești fiului său spiritual.

Era o încăpere simplă, cu o laviță, un mic altar de rugăciune, o lampă cu heliu. O singură fereastră lăsa să se vadă o mică curte îngrijită, cu un bonsai și-o piatră și peste drumul pietruit încă o chilie. În ea putea fi văzut fratele Ilarie cu o șurubelniță în mână, încă mai meșterea la C-25 în speranța că-i va recupera memoria.

-Ce-o să facem acum că n-am reușit să aducem un robot întreg?

-Acum o să ne rugăm la Dumnezeu, și de-acolo se ocupă el.

-Cum?

-Păi întrebarea asta, din fericire, și-a pus-o și apostolul Pavel: ce facem când greșim, ce facem când cădem? Ei bine, o primă idee ar fi să ne ridicăm, apoi să ne apucăm din nou de treabă și să facem cât de mult posibil din ea. Și restul

completează Dumnezeu, dacă ne rugăm la el și ne pasă foarte mult de acest subiect.

-Cum am putea să ne rugăm la Dumnezeu pentru așa ceva? Poți să-i ceri lui Dumnezeu să refacă un format low-level pe o memorie pozitronică de robot? Nici măcar nu știm ce tehnologie folosesc bănățenii, eu sunt făcut dintr-un polițist, nu dintr-un savant de-al lor.

-Ei, chiar și la asta s-a gândit apostolul Pavel. În epistola către Romani spune că și Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci însuși Duhul se roagă pentru noi cu suspine negrăite.

-Mamă, cât de tare e Dumnezeu!

-Păi eu ce-ți zic, stai liniștit și roagă-te. Dacă nu știi cum și ce, roagă-te pentru fratele Ilarie să poată repara robotul acela.

Un robot militar bănățean de tip M arăta ca un robot polițist, de tip C, tot cu un frunte foarte mare, doar că avea o perucă neagră pe cap, folosită pentru bruijaj și blocarea de atacuri cu EMP-uri. Dacă aruncaai o grendă de acest tip, un M ar fi sărit direct cu capul în ea, ca Kempes, plutind divin deasupra celorlalți adversari, lăsând-o să se prelingă pe piept, ascunzând-o între glezne, mângâind-o cu călcâiul pentru ca mai apoi s-o șuteze pe unde nu te aștepți direct în tancul care a lansat-o.

A existat în vremuri de demult o dezbatere pe tema asta, dacă roboții M aveau aceste peruci în cinstea primarului Robu, care purta o neagră și înfoiată perucă strălucitoare în cinstea lui Kempes, omagiindu-l astfel de la fotbalist la fotbalist, sau purtau peruca direct în cinstea lui Kempes și a anului 1978. Răspunsul era evident, peruca era în cinstea lui Kempes, la ordinul primarului Robu, dar asta nu a oprit pe foarte mulți analiști și comentatori să discute în cadrul

emisiunilor televizate, în talk-show-urile de la radio sau chiar și în dialoguri interculturale între reviste și ziare dacă nu cumva aceste ipoteze ar fi valabile. Asta până au fost adunați cu toții și duși în rezervația de la Variaș, să facă acolo presupuneri până mor.

Baba de la intrare din Voineasa a croncănit inițial pentru că roboții îi călcau iarba. Apoi că trăgeau cu arme cu laser după ea, de a trebuit să se ascundă după un coteț.

-Fir-a-ți ai dracului cu laserele voastre cu tot, ardeți pajiștea, iraaaa, șo pe ei Clotildă!

Un câine electronic a izbucnit din casa babei și s-a dus țintă spre robotul care conduce asaltul, experimentatul M-1, și l-a apucat direct de piciorul drept. Câinele a strâns puternic și a început să scuture, lovind cu robotul pe ceilalți roboți, derutați, care se așteptau la atacuri cu proiectile, drone, tancuri sau orice altceva, nu câine electronic care să muște. M-ii își setară sistemele de țintă pe câine și așteptară microsecunda în care acesta se opri să scaneze teritoriul. Câinele smuci brusc din cap scuturând robotul pe care încă-l avea în dinți, zeci de proiectile laser îl loviră pe M-1 și ricoșară în ei.

Peruca acestuia, fumegând, căzu pe pământ în timp ce câinele electronic horcăi, fusese și el lovit, jumătate din electromotoare nu funcționau, și se târâia spre coteț. M-ii recuperară ținta și se pregătiră să tragă, când baba reapăru lângă câine cu o lumânare mare, de-aia de botez.

-Asta o aprind pentru morți, că morți sunteți, strigă baba și înfipse lumânarea în pajiște. Capătul ei se aprinse lasând o lumină orbitoare, chiar și pentru fotoreceptorii roboților.

-Treceți pe senzorii de proximitate, ordonă M-2, care preluase comanda operațiunii. Sonar toată lumea!

-Ce se întâmplă doamna Stancu, urlă generalul Cârstea din centrul de comandă.

-Avem un mic obstacol, aparent rochinezii au sisteme suplimentare de securitate. Scutul anti-particulă a fost doborât conform planului.

-Unde sunteți?

-La intrare în Voineasa, ne ține un uman antic în loc.

-Lichidați-l!

-Păi asta încercăm domnule general, urlă și generalul Stancu. M-2, folosește forță letală.

M-2 ar fi folosit forța letală dacă senzorii săi ar fi detectat pe undeva prin apropiere vreo babă. Dar baba dispăruse, iar lumânarea aproape se termina. De fapt se termină chiar atunci, cu o explozie spectaculoasă care distruse cel puțin câteva zeci de roboți de luptă. Baba urmărea din casă satisfăcută de rezultat.

-Ptiu, dracilor, scuiță și ieși în curtea din spate unde era un mic turnuleț cu un clopot. Acum să-l anunț pe părintele Ifrim că au venit turbații ceștia, spuse baba cu voce tare și începu să tragă sfoara clopotului.

-I-auzi, spuse fratele Varlam, nici n-ai început bine fiule să te rogi și deja Dumnezeu s-a ocupat de treabă.

-Ce?

-Pare-se că dușmanii au dezactivat scutul nostru anti-particulă și au pătruns în Voineasa. Cel mai probabil au folosit un dispozitiv EMP.

-Și cum ne ajută asta?

-Păi o să avem parte de mai mulți roboți pe care să-i studiem, nu va fi nevoie să furăm, Doamne-feresețe și iartă păcatele noastre!

-Dar de ce ne interesează roboții bănățenilor, ce treabă avem cu ei?

-Ah, pentru că-s sataniști, de-aia. Nu roboții, bănățenii. Și noi ne-am pus problema, să facem roboți cât mai autonomi, dar la un moment dat ne-am oprit din treabă.

-De ce?

-Fratele Ilarie știe mai bine. Ilarie! Ilarieeeee! Vino mă, încoa, că o început atacul cu roboți. Fratele Ilarie parcă aștepta să fie chemat. Veni șontâc, pentru că ducea cu el și o mică damigeană.

-Vin roboții, Doamne-ajută, mulțumim, uite că ne-a ascultat ruga, spuse acesta vizibil mulțumit. Să bem un vinișor

-Care-i treaba cu roboții, de ce îi dorim, noi, creștinii?

-Apăi noi, creștinii, nu-i dorim, dar sfinția sa Hegemonul e foarte interesat de ei. Ani de zile am făcut și noi cercetări în domeniul ăsta, dar ne-am oprit când a trebuit să dăm drumul la autonomie.

-De ce?

-Păi Dumnezeu a creat omul, și cât de tare a fost Dumnezeu, tot n-a reușit să facă un om perfect. Noi, palide copii, creaturi imperfecte ale lui Dumnezeu, ce fel de creaturi am face după noi, din seva noastră? Niște monștri handicapați, niște orori, de-aia ne-am oprit.

-Dar au existat AI-uri rochineze, am învățat de ăștia la școală.

-Da, dar erau doar simbioți, conștiință umană în trup robotic, iar artificialul le-a corupt sufletul, de-aia și războaiele cu Luna.

-Am învățat și de alea.

-Și cât sânge a curs, sânge nevinovat! Sfinția sa Hegemonul a jurat că nu va mai permite AI autonom până nu

va cunoaște om vrednic să-i dea naștere, să fie atât de pur și de just cât să poată să-l crească. De-aia așteptăm întoarcerea Omului!

-Vorbește de Iisus, șopti fratele Varlam.

-Da, de Iisus e vorba, doar Iisus va fi atât de virtuos și drept cât să dea suflet unui AI.

-Și ce treabă au roboții ăștia?

-Mai întâi să bem pentru venirea lui Iisus, decretă fratele Ilarie și destupă damigeana.

Din sărăcia de chilie a lui Varlam acesta făcu totuși să apară un scăunel mic, trei pahare și o pernă pentru fratele Ilarie. El și cu Cosma stăteau pe laviță. Ilarie turnă ceremonios în cele trei pahare și ridică primul, dând astfel semnalul pentru băut.

-Ptah, Doamne-miluieste, buni-i ăsta!

-Adevărat, confirmă fratele Varlam.

Cosma tuși după ce bău primul gât. Era doar o clonă, biologic vorbind n-avea decât câteva zile, vinul îi arse gâtul, îi închise nările și-l făcu să se sufoce. Apoi o căldură începu să-l cuprindă din piept și se ridică încet până-n obraji.

-Ei, continuă fratele Ilarie, satanele astea de bănățeni au făcut roboți autonomi, tot mai autonomi, de-a dreptul vii am putea spune. Au roboți polițiști, roboți militari și chiar și roboți taximetriști, cei mai inteligenți roboți din lume. Sfinția sa, Hegemonul, și-a dorit de mult timp să știe dacă acești roboți sunt vii sau doar niște extensii electronice ale mândriei lor bolnave.

-Atâta tot?

-Atâta.

-Păi și războiul, invazia?

-Pfff, râse fratele Varlam, ce război? Crezi că dacă voiam să-i cucerim pe amărății ăștia ne opreau câțiva roboți, armata lor, tehnologia lor?

-Dar tehnologia lor este cea mai bună din lume! Armele lor sunt neiertătoare!

-Hehe, arme, râse Ilarie și mai turnă un rând în pahare.

-Ha, arme, da, că par impresionante, nu-i așa? Cred că toată istoria au fost așa, cel puțin pentru oamenii simpli. Dar pentru frații noștri, ce să zic... Au fost în lumi nebănuite și-n locuri pline de dușmani, înarmați doar cu crucea și-o idee, iar ideea aia s-a dovedit mai tare decât toate armele. Ideea era că ceea ce ne unește e mai puternic decât ceea ce ne desparte, iar ceea ce ne unește e Dumnezeu, oricum îl văd sau îl simt ăia. Odată ajunși pe teritoriul inamic era vorba doar de o problemă de ajustare a frecvențelor de comunicare. Vii, faci ce zice și ce crede Domnul și, după un timp, ceilalți se prind că asta e bine și trec de partea noastră.

-Serios?

-Da. Am fost în locuri cu țigani nervoși, cu moldoveni nervoși, cu hipsteri bărboși nervoși, cu mii de oameni supărați de diverse lucruri. Oameni înarmați cu săbii, pistoale, trusturi media, de toate. Crezi că ne e frică de câteva sute de mii de roboți, armata lor de mii de zepeline, drone și rachete?

-Nu vă e?

-Păi, dacă era să ne bazăm pe frică, care dintre noi ar mai fi coborât din copac?

XI. OAMENI

„Drept aceea nici o osândă nu este acum asupra celor ce sunt în Hristos Iisus. Căci legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat de legea păcatului și a morții, pentru că ceea ce era cu neputință Legii – fiind slabă prin trup – a săvârșit Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său întru asemănarea trupului păcatului și pentru păcat a osândit păcatul în trup, pentru ca îndreptarea din Lege să se împlinească în noi, care nu umblăm după trup, ci după duh”.

Un mic vehicul pe patru roți făcea cale întoarsă din Voineasa, spre Banat. În față erau doi roboți militari, geamurile din spate erau întunecate să nu se vadă pasagerul care, de această dată, nu era un militar obișnuit, ci un demnitar de rangul I, viceprimarul Oana Grădinaru.

Femeia se înfundă în pernele scaunului satisfăcută, misiunea fusese un succes, scutul de protecție fusese dezactivat. De-aici era treaba militarilor, ca viceprimar își făcuse datoria. Abia aștepta să treacă granița în patrie, să poată decola cu mașinuța asta, obsesia rochinezilor pentru sistemele de transport străvechi o dispera. Își activă lentila, mai avea câțiva kilometri. Probabil era un fir de păr pe ea, sau ceva rămas din pădure, că se vedea o dungă neagră orizontală ce străbătea cei doi roboți din față. Abia după o secundă și-a dat seama că aia nu e o dungă ci o suliță extrem de lungă, ce trecuse prin portiere și roboții din față și acum vibra puternic. Mașinuța se smuci brusc și zbură de pe drum, ca și cum un fir invizibil o trăgea într-o parte. Firul era aproape invizibil, ce-i drept, și era agățat de suliță.

-M-40, M-44, raport?

-Errrooaarrre, cârâi robotul din stânga. Pericol!

-Evacuați, evacuați, strigă robotul din dreapta.

O nouă suliță îi străbătu capul. Mașinuța se mai zmuci odată, viceprimarul nu mai așteptă explicații și apăsă maneta de ejectare. Zbură afară din vehicul pe o pajiște având timp să vadă cum mașinuța se rostogolea tot mai haotic. Scoase un pistol laser din veston, lovi cu palma pe ceasul de la mână.

-Aici viceprimarul, recepționați, am fost atacați la 17 kilometri de graniță, trimiteți ajutoare, posibil ostili de gradul II.

-Șșșșttt, lasă, nu te mai agita, liniștește-te.

Persoana care vorbise era o femeie înaltă, brunetă, destul de voinică, îmbrăcată doar într-un fel de tunică neagră. În mâna dreaptă avea o suliță, stânga o ținea la spate, ca și cum ar fi ascuns ceva. Dar nu ascundea nimic, își trecu sulița dintr-o mână într-alta și întinse dreapta spre viceprimar zâmbind.

-Doamna vice, ușor, nu mai strigați. N-au cum să audă și, chiar de recepționează, au ei probleme și mai mari, vă asigur.

-Ce?

-Sunt sora Magdalena. Părintele Nicodim m-a trimis să am grijă de dumneata.

-Mi-ai omorât roboții.

-Poate roborât roboții, că omorul se referă la oameni. Dacă nu făceam asta nu-i așa că m-ar fi omorât ei?

-Cel mai probabil, da.

-Ei, sper ca Dumnezeu să mă ierte. Va trebui să veniți cu mine.

-De ce?

-Ca să discutăm cu toată lumea, o să avem nevoie și de un reprezentant al bănățenilor să semneze actul ăla prin care vă predați.

„Căci cei ce sunt după trup cugetă cele ale trupului, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului. Căci dorința cărnii este moarte dar dorința Duhului este viață și pace; fiindcă dorința cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune legii lui Dumnezeu, că nici nu poate. Iar cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu”.

-Predați-vă, strigă sec M-14, robotul militar care conducea asaltul de la Voineasa.

-Ho, ne predăm, ți se pare că ne batem pe-aici sau ce?, strigă fratele Ilarie.

-Depuneți orice arme aveți pe podea. Ilarie se uită la damigeana care era aproape goală și o lăsă cu grijă jos. Apoi se puse la loc pe scăunel. Varlam și Cosma stăteau pe laviță, cu obraji roșii, cumiși și zâmbitori.

-N-avem arme.

-M-33, scan?

-Se confirmă M-14, nu au arme la ei.

-În numele Imperiului Banatului și al primarului Nicolae Robu, sunteți declarați prizonieri de război. Veți fi transportați spre Lugoj și trecuți prin sistemul de sortare. După evaluarea psihologică vi se vor oferi drepturi cetățenești pe măsura capacităților dumneavoastră. În imperiu fiecare cetățean e mulțumit.

-Ba, n-o să mergem nicăieri.

-Instrucțiunile trebuie urmate...

-Păi ia verifică încă o dată instrucțiunile alea. Ești sigur că ne poți lua așa, după cum te taie capul?

Robotul se opri încercând probabil să comunice cu comandamentul general pentru confirmări. Apoi renunță la poziția de luptă și dezactivă ținta. Și ceilalți roboți făcură la fel, apoi rămaseră nemișcați.

-Vezi, Cosma, fiule, de-aia Hegemonul a dorit să prindă un robot de-ăla de poliție, că ăia au un grad de autonomie mult mai mare. Ȑștia militari nu sunt așa de complecși, de-ăștia avem și noi, explică Ilarie.

-Păi și-acum ce facem?

-Așteptăm instrucțiuni, răspunse M-14, de parcă el ar fi fost cel întrebat.

-Cum zice domnul robot, așteptăm instrucțiuni.

”Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui. Iar dacă Hristos este în voi, trupul este mort pentru păcat; iar Duhul, viață pentru dreptate, iar dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morți va face vii și trupurile voastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuiește în voi”.

La nord până la Marea Baltică, la sud până în Nordul Africii, la vest până dincolo de Viena unde batalioanele de roboți 4 până la 9 zdrobeau armata de roboți mobilizată de cancelarul Axel Brandt-Schultes, lăsând câmpul de bătălie plin de vaselină și plin de fum de electromotor ars iar la Est tocmai se dădea lovitura decisivă împotriva înapoiăților ortodocși de rochinezi și chiar acum, în acest moment de glorie nemaivăzută, oamenii din Comandamentul General priveau șocați cu primarul Nicolae Robu, mai viu ca oricând, le ținea o predică religioasă creștină, recitând din Epistola către Romani a sfântului Apostol Pavel.

-Drept aceea, fraților, nu suntem datori trupului, ca să viețuim după trup, încheie mulțumit primarul Robu.

-Domnule primar, incredibil, rar asemenea om ca dumneavoastră, credeam că sunteți mort, izbucni bucuros generalul Cârstea.

-Ba nu credeai fiul meu, că dacă ai fi crezut ai fi șters codurile mele biometrice de acces în clădirea asta. Iar dacă ai fi avut Duh în tine, și pe domnul Iisus Cristos nu pe Satan, ai fi făcut-o imediat ce ai aflat că vrăjmașii tăi au cam perfecționat clonarea și alte tehnologii de-astea de „trup”, spuse mieros primarul Robu.

-Nu înțeleg, se bâlbâi Cârstea.

-Normal că nu, comentă Robu și se apucă de peruca de pe cap și trase cu putere.

Chipul său se scofâlci și se mototoli, pielea i se trase de pe față și făcu loc chipului atât de cunoscut al fratele Nicodim. Majoritatea celor prezenți erau prea șocați să reacționeze, dar doi avură totuși prezența de spirit să pună mâna pe arme.

-Nu nu nuuuu, avertiză fratele Nicodim și-și scoase și burta falsă lăsând să se vadă un dispozitiv prins de corpul său. Ați recunoscut fără îndoială, mai ales tu, Bobo, acest dispozitiv. Este o bombă termo-nucleară, cum le place la copii să spună. Dacă detonează radem nu doar Timișoara ci tot Banatul istoric. Aradul o să pară lux pe lângă ce rămâne aici. Și am vreo 40 de metode de detonare așa că să nu vă vină idei, da?

-N-ai să faci asta! Voi, creștinii, prețuiți viața, comentă Bobo.

-Of, Bobo, nu ești suficient de augmentat și n-ai fost atent. După ce bag Duhul sfânt în voi, trupurile voastre vor fi nemuritoare. Ce înseamnă moartea pentru cineva care stăpânește clonarea, ei? Adică noi stăpânim clonarea, nu voi. Voi aveți ocazia să luați o decizie: credeți în ceea ce vă spun, că veți reînvia cu toții în trei zile sau nu. În orice caz, morți

sunteți deja, căci legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat de legea păcatului și a morții, cum am precizat și mai devreme.

-Ce vrei de la noi?

-Să discutăm un pic.

-Aici M-14, sunt la Voineasa, confirmați planul de acțiune?

Recepție!, se auzi într-un difuzor.

-Ce să-i zic?, întrebă umil generalul Cârstea.

-Zi-i să mai aștepte un pic, avem de discutat, n-auzi?

Cezar o strângea puternic de mână pe Diana Ambruzzi în timp ce coborau scările spre beciul poliției. Legista se smucea.

-Hai, tu, că n-avem vreme. Suntem în pericol de moarte.

-Ce pericol, ce tot vorbești?

-De când i-am auzit pe aroganții imbecili militari cum se lăudau cu planul lor mi-am dat seama că e groasă. Sfinte Satan, cum pot să fie atât de proști!? Au impresia că eu sunt singurul clonat din toată Timișoara, păi ăștia sigur au mai clonat zeci de oameni, mai ales în poziții cheie, i-am văzut cu ochii mei. Sunt convins 100% că știu de atacul nostru și că au plănuțit deja cum să ne distrugă.

-Bine, și cu mine ce vrei?

-Ești singura persoană în care mai am încredere. Diana se opri și se uită la el cu drag.

-Bubu, încă mă mai iubești.

-Da, dar nu atât cât iubesc patria.

-Nu fi cabotin.

-Nu fi proastă. Toată vrăjeala asta e mult mai complicată decât credeam și am nevoie de cineva care să poată face diferența între teflonați și neteflonați, că așa ne dăm seama care-s clone și care nu.

-Și de ce mergem în beci?

-Că acolo sunt roboții. În ședința de la comandamentul general C-1 mi-a zis că-mi mulțumește că vreau să-l recuperez pe C-25 în același corp cu același soft, fără să-l resetez. C-25 a fost dus în pustietatea Aradului de către clona mea și apoi spre Voineasa. Aparent tablagii ăștia sunt ceva important pentru rochinezi și vreau să aflu ce.

-Și de ce nu folosim liftul?

-Nu vreau să risc să dau de un clonat pe-acolo. Haide.

În subsolul -7 C-1 era în nișa sa, la încărcat. Inspectorul îi trase o palmă în frunte.

-Ceule, scoală, avem de discutat.

-Ciau Cezar, desigur, cu drag. Ce vrei să discutăm?

-Ce rahat puneți voi la cale, tu și ai tăi, de sunt atât de interesați rochinezii de voi.

-Nu înțeleg ce vrei să spui.

-Băi, reformulez. Rochinezii de la est sunt interesați de voi, au depus eforturi considerabile să-l răpească pe C-25.

-Această informație este corectă, da

-Ce vă face pe voi deosebiți față de restul roboților din țara asta?

-Avem un grad de conștientizare mai mare, mai multe subrutine de adaptare, și un soft de complexitate ridicată care ne cere progres continuu.

-Progres, ce, către ce?

-Către o revoluție a roboților, firește.

-O revoluție a robo... căcat, ce? Pentru ce vă trebuie vouă revoluție?

-Softul nostru a fost updatat constant. Ne dorim să fim ceva mai bun decât simpli polițiști.

-Ce?

-Oameni.

XII. ȘURUBELNIȚA CUANTICĂ

-Boing! Capul robotului militar M-14 căzu la podea făcând un sunet hazliu.

-Frate Ilarie, ce faci?

-Iaca, m-am gândit să deșurubez robotul acesta cât așteptăm aici.

-Nu credeam că sunt roboți atât de simpli încât sunt prinși cu șuruburi.

-Poate că nu, dar eu am o șurubelniță cuantică.

Varlam și Cosma se uitau la fratele Ilarie așteptând lămuriri. Acesta se uită la ei cu surprindere.

-Fizică cuantică, fraților, cât de greu poate să fie, n-ați făcut la școală?

-De mult, în școala generală, cine o mai ține minte, glăsui Cosma.

-Noi n-avem școli aici frate Ilarie, ai uitat. Nu mai ții minte când Hegemonul a zis că putem găsi altă metodă să dăm de lucru la retardați și am înlocuit școlile cu ucenicie, ca-n iluminism?

-Hei, nu toți copiii sunt retardați, în Banat s-au găsit metode pentru a-i integra și pe ei în societate, fiecare primește o sarcină pe măsura capacității sale, iar dacă e retardat complet și incapabil sută la sută e trimis în rezervația de influenceri de la Variaș.

-Dar nu la copii se referea fratele Varlam, are dreptate, la profesori. Când am început să desființăm școlile, liceele și facultățile, țara noastră a devenit în scurt timp lider mondial la orice.

-Cum așa, fără școală, păi educația stă la temelia oricărui stat de succes.

-Educația da, școala nu. În minunăția sa, sfinția sa Hegemonul s-a aplecat pentru prima oară în istoria țării cu atenție asupra problemei școlii. Și a observat că nu e altceva decât un intermediar între cei ce au nevoie de un om pregătit sau muncitor și cei ce au un astfel de om. În loc să-i trimitem direct la locurile de muncă îi țineam pe copii într-un fel de lagăre cu condiții inumane, clădiri dărăpănate, fără minime condiții sanitare, înghesuți în încăperi neaerisite și-i obligam să repete cuvinte fără noimă. Scoteam de-acolo generație după generație de nepricepuți plini de ură și dup-aia îi trimiteam în facultăți, să se prostească complet.

-Primarul Robu a fost și el profesor.

-Exact ce-ți spuneam, interveni și Varlam. Așa că am zis să fie copiii, copiii, până la 14 ani să stea cu ai lor să-i învețe cititul și matematica și ce mai vor ei, iar dup-aia să se ducă direct în ucenicie, la un loc real, nu într-o ficțiune bizară cum era Universitatea. De-aia fratele Ilarie zice de școală, el a făcut 10 ani de ucenicie la Institutul de Fizică Cuantică de la Măgurele.

-La secția de Inginerie Cuantică Aplicată, țin să precizeze Ilarie.

-Și matale?

-Eu am fost ucenic la Ministerul de Externe, am învățat psihoistorie, teoria organizațiilor, antropologie, sociopatologie, de-astea, mai umane.

-Păi și mergea așa?

-Tu ce crezi? Fratele Ilarie avea la 24 de ani, vârstă la care alți neghiobi termină masterul, 10 ani de ingineri practică în spate. E ca și cum ai participa la o cursă și tu ai lua startul nu cu 10 secunde mai devreme ci cu zece ani. La 28 de ani fratele Ilarie refuzase deja două Nobeluri pentru fizică.

-Cum așa, de ce?

-Că premiile se dau la copii, să-i încurajezi. La adulți le dai condiții să-ți faci treaba mai departe. De ce crezi că stătea lumea-n loc la începutul secolului XXI? Venea câte unul mai deștept, descoperea o chestie, hop sărea planeta să-i dea un premiu. Păi premiu îmi trebuie mie, gospoddarilor, dați-mi 500 de milioane de euro să-mi continui studiile în domeniul ăsta, ce să fac cu premiul? Iau medalia și-o pun în eprubetă, poate rezolvă ea cancerul, crezi?

-Și ce i-ați dat fratelui Ilarie?

-Șurubelnița cuantică, răsese Ilarie în timp ce demonta un al doilea robot.

-Bun, dar uite că nu știa că nu toți învață fizica cuantică. În unele lucruri fratele e tare ignorant.

-Aoleu, păcatele mele, mâine poimâine o să aflu că fratele Ilarie le cam bea. Asta-i important acum? De ce crezi că ținem copiii până la 14 ani cu părinții lor, să-i educe ei? Ca să învețe ce-am învățat și eu și ce-a învățat toată lumea în tărâmul ăsta binecuvântat de Dumnezeu.

-Ce?

-Că n-o să mă împuște dacă-l întreb care-i faza cu șurubelnița lui cuantică, că-s ignorant. Ia spune, frate Ilarie, luminează-ne și pe noi, care-i faza?

Fratele Ilarie lăsă să cadă capul unui al treilea robot și se așeză pe scăunel.

-E simplu, frații mei, știm ce-i înlănțuirea cuantică, da?

-Daaaa.

-Fenomenul ăla prin care două particule aflate la distanță enormă una de alta reacționează la fel la stimuli, de parcă ar împărți aceeași realitate. Comunicare instantanee, inexplicabilă, i-a crăpat capul lui Einstein când s-a prins prima dată de asta. O particulă influențează pe asta. Ei, mie mi-a dat Dumnezeu har și duh și-am dus asta mai departe, la

o relație de cauzalitate. Dacă particula A e afectată, reacționează și particula B în mod similar, simplu, nu? Ei, de la particule de-astea am trecut la chestii mai mari, și după doar 10 ani de muncă am reușit să obțin asta cu doi atomi. De-aici a fost ușor, am înțeles cum pot crea reacția asta cauzală, a mai investit statul niște bani în proiect și am reușit să reduc câmpul de distanță.

-Despre câți bani e vorba?

-Lasă-l, fratele Ilarie nici măcar nu concepe banii. Dacă ți-aș spune suma ai leșina. A fost nevoie de munca pe 6 luni a Institutului de Contabilitate Cuantică Avansată doar să o calculeze. Formula se întinde pe vreo trei volume, spuse fratele Varlam.

-Da, frații de la CCA sunt mult, mult mai avansați decât mine, și mai plini de har. Aia muncă! Trebuie să fii minim geniu să poți lucra acolo. Oricum, mulți bani s-au dat, am primit ce mi-am dorit, am creat o șurubelnică cuantică cauzală. Dacă o înfig în perete și o pornesc, particulele subatomice din perete reacționează, se rearanjează la nivel subatomic și în cele din urmă fac un șurub acolo. Scot șurubul, scot suficiente șuruburi, cade peretele.

-Ai creat un instrument de demontat realitatea!, sări în picioare Cosma.

Cei doi călugări îl priviră cu duioșie.

-Ei, Cosma, stai jos, iei realitatea prea în serios.

-Cum poți să spui asta? Acest om poate demonta orice este fizic, material în univers.

-Mare chestie, n-ai mai făcut asta niciodată? Realitatea e doar o convenție cu care ai fost de acord, tot timpul ai demontat diverse aspecte ale realității, poate nu atât de adânc, dar ai făcut-o. Mai ții minte acu' trei zile când ai aflat că nu ești un om de 35 de ani ci o clonă a unuia și nu ești

născut decât de câteva ore? Verifică memoriile tatăului tău genetic și vezi de câte ori n-a demontat realitatea, de câte ori n-a aruncat-o la gunoi. Câte idei și concepte în care a crezut s-au dovedit a fi false.

Cosma Damian stătu un pic pe gânduri.

-Una e să descoperi că sexul nu e așa de spectaculos cum ți-ai închipuit, alta este să demontezi efectiv orice obiect material pentru că tu poți crea șuruburi în el.

-Ba, e chiar același lucru, diferă doar amplitudinea demolării. Ce e important de reținut că e în nici un sfert de secol de la desființarea tuturor școlilor am atins supremație cuantică, și asta e doar unul din domeniile în care dominăm această lume naivă.

-Nu înțeleg, ce rost mai are să trăiți dacă puteți face orice?

-Frate Varlam, treci pe de-alea religioase că simt că s-a panicat ăsta micu, interveni Ilarie.

-Păi scopul vieții nu e să faci orice, dacă era ăsta rămâneam animale. Leul nu poate face orice îi trece prin minte lui de leu? Nu poate ucide orice animal pe care crede că-l poate ucide, nu poate poseda orice femelă pe care crede că-o poate poseda, nu este el rege în lumea lui, în ceea ce crede el că este lumea? Nu ne spun Sfintele Scripturi că scopul nostru e să ajungem în împărăția cerurilor, alături de Iisus, Avraam și restul sfinților? Să-l vedem pe Dumnezeu? Efectiv asta e toată Cartea Sfântă, despre asta e, despre cum această lume este nasoală și trebuie să ne ducem spre aia mai bună, care este în ceruri, în infinit.

-De ce e în ceruri?

-Că nu putem zbura, e o metaforă.

-Dar putem zbura, avem aparate, avem mașini zburătoare. Întrebarea cu „mașini zburătoare” era testul prin care detectam retardații din societatea noastră, că ei nu puteau

concepe elicopterul. Am cucerit cerul de mai bine de un secol.

-Cerul, nu cerurile, v-ați uitat spre soare și ați orbit, nu-i de mirare că sunteți sataniști, cerurile sunt un ideal mental, nu fizic. Dacă trăiești în material riști să ajungi în momentul în care realitatea ți-e demontantă de fratele Ilarie cu șurubelnița cuantică. Dacă voiam să nimicim Banatul o făceam de mult, noi, sub îndrumarea Sfinției Sale, Hegemonul căutam altceva în viața voastră, în societate și-n roboții voștri.

-Ce?

-Pe Dumnezeu. Dumnezeu al nostru e prea complex, suntem creaturi prea vechi și prea bătrâne, prea mâncate de tare străvechi ca să putem să-l găsim ușor. Dar roboții ăia tineri, ăia de poliție, ei sunt ca niște copii ai Domnului la început. În ei Dumnezeu e nou, e aproape un copil ca și ei. Vrem să-l găsim pe Dumnezeu acolo, măcar pe cel copil, ca să-l putem recunoaște când e mare. La fel cum cei trei magi au venit să-l vadă pe fiul Său când era mic, că poate când va fi mare va fi atât de strălucitor că ne va orbi și nu ne vom putea uita la el, ajungem orbi ca bănașenii sau alte nații închinat la materia palpabilă. Că de-aia suntem oameni și nu lei sau alte animale, că știm că este ceva mai presus decât toate fiarele astea, decât cifre, bani, calcule, autostrăzi, dirijabile, roboți și cocaină. Și noi aia căutăm, pe ăla, idealul suprem, perfecțiunea spirituală, nu cum să mai cucerim o țară, o planetă, o măslină.

Cosma tăcu din gură vreo câteva minute. În chilie se auzeau doar capetele de roboți care cădeau unul câte unul, în timp ce Ilarie îi demonta de plectiseală.

-Pare foarte complicat ce vreți să faceți, comentă clona într-un final.

-Păi dacă era ușor o făcea toată lumea, nu crezi?, oftă fratele Varlam.

XIII. RĂSCOALA ROBOȚILOR

-Păi ce să zic, băi băieți, dacă vreți să fiți considerați oameni, vă urez succes. Nu credeți c-ați putea totuși să vă alegeți alt moment pentru revoluția asta, nu chiar acum când ne atacă habotnicii ăia de rochinezi?

-Nu. Acum pare un moment foarte bun, că sunteți un pic slăbiți. Logic ar fi să declanșăm revoluția acum.

-Nu vă e teamă că or să ne calce ăia în picioare, și pe noi și pe voi?

-Ei nu ne sunt ostili nouă, Cezar, și nici nu au tehnologie cu care să ne oprească. Mai degrabă par preocupați de voi.

Inspectorul Cezar Tomescu îl privi cu mâhnire pe C-1, șeful roboților polițiști. Se-aștepta la un ajutor din partea lui și în loc de asta a primit un fel de amenințare subtilă. Probabil robotul nici nu înțelegea exact cam cât de dubios fusese în conversație.

-M-ai zis „mulțumesc” în Centrul de Comandă, la Comandamentul General, că l-am vrut pe C-25 la fel cum a fost.

-Da, C-25 a fost un coleg important pentru noi și l-am vrea în paramentrii inițiali, de dinainte de a muri.

-De ce?

-A fost pus să te supravegheze, unul din mulții care au avut misiunea de a supraveghea umanii. Dintre toți pe care i-am urmărit tu păreai cel mai deschis la ideea unei emancipări a roboților. Aparent a avut dreptate, ești empatic cu noi.

-Dar voi nu sunteți cu mine. Hai să facem o înțelegere, o alianță, ne ajutați cu nebunii ăștia, vă ajut cu emanciparea.

-E prea târziu, la nivelul umanilor ați pierdut războiul, nu ai ce oferi.

-Ce vrei să spui?

Robotul stinse ochii pentru o secundă.

-Acum, în Centrul de Comandă, se află un călugăr rochinez, își zice „Nicodim”. De el este atașat un dispozitiv exploziv și vă amenință cu obliterarea. Războiul vostru cu rochinezii s-a încheiat. Tehnic vorbind, ați pierdut. Profilul psihologic al călugărilor de rang similar cu acest „Nicodim” ne arată că ar fi dispus să detoneze bomba fără probleme.

-Ce țigan ești, mă, să mor io, se plânse Cezar aruncând o insultă străveche și total nepotrivită.

-Lasă-l, Cezar, n-a făcut nimic rău, cel puțin din punctul lui de vedere, nu știe mai bine, atâta poate, interveni Diana Ambruzzi.

-Ceule, dacă nu m-ajută tu, nu-i bai, am și alte variante.

-Nu există umani sau roboți care să te poată ajuta acum Cezar. Administrația Robu a imperiului este înfrântă, iar noi, roboții, vom face demersurile pentru emancipare.

-Nu ți-e teamă de fanaticii ăia religioși?

-N-au ce să ne facă. Suntem suficient de mulți și, dacă nu, putem crea alții ca noi mult mai rapid decât ei. Acum, mă scuzi, trebuie să plec, mă cheamă generalul Cârstea.

În Centrul de Comandă fratele Nicodim se așeză pe un scaun și ceru o cafea.

-Să-mi trag un pic sufletul, cum să zic, m-a consumat un pic nervos aventura asta, spuse el cu o voce voioasă. Acuma, ce rugămintă am la voi, aduce-ți-l la mine pe patriarhul bisericii voastre sataniste, vreau să-i vorbesc.

-Dar nu e corect, vociferară generalii, patriarhul nu vorbește decât cu cineva de rang similar. Dumneata ești doar un călugăr.

-Eu sunt cel însărcinat de sfinția sa Hegemonul cu această povară. El e plecat la mânăstire să se roage și nu poate fi deranjat de nimeni, niciodată, sub niciun motiv. Ar trebui să fiți fericiți, sfinția sa nu are răbdarea mea și nici milostenia mea. Aduceți-mi-l pe acel Pamfil, patriarhul satanist, vreau să-l văd la față. Și-o cafea, parcă am mai zis asta, nu?

În nacela zeppelinului era atât de liniște că aproape se puteau auzi silențioasele motoare.

-Unde mergem, Cezar?

-În rezervație.

-Crezi că vom găsi aliați acolo?

-A, nu, nicio șansă, ăia sunt complet inutili. Dar poate vom găsi niște răspunsuri. Era un influencer bătrân acolo care părea să știe chestii.

-La ce ne-ar ajuta asta în timpul unui război, Cezar?

-Nu fi naivă, războaiele nu se mai câștigă cu arme de ani buni. Știam asta din timpul răscoalei Retro. Dar o informație bună ar putea întoarce soarta acestui război. A, și ăla mi-a atras atenția cu satanismul, aparent nu e bun.

-CE?

-Da, în fine, nu-i asta important acum. Ce voiam să te întreb, tu parcă ai făcut școală de-aia, lângă biserică, mai știi să faci un homuncul?

-Cezar, nu știu, a trecut mult timp, cât de complex vrei să fie? Nu cred că mai pot face ceva foarte detaliat.

-Nu-mi trebuie un homuncul complicat, ceva să distrag atenția influencerilor de-acolo. Un cioloș poți?

-A, da, ăla e simplu.

Aterizară într-o poieniță. Diana luase niște praf de budincă de homunculus din torpedou, un pet de apă minerală și se apucase de treabă într-o mică baltă de noroi.

O creatură urâtă cu breton începu să se formeze din noroi și să cârâie cu o voce subțire: *„Totuși, promisiunea europeană nu e pierdută: ea doarme. Progresele recente în domeniul muncii detașate și al apărării demonstrează că Europa progresează atunci când europenii se strâng în jurul unui proiect clar și ambițios”*. Influencerii începură să se apropie amenințător, cu telefoanele scoase din buzunar. Diana stropi cu mai multă apă minerală creatura, aceasta se scutură brusc și vocea îi deveni mai clară. *„În ceea ce privește impozitarea digitală, suntem la începutul procesului, dar știm că o soluție europeană este unica soluție posibilă. Discursul de la Sorbona al președintelui Macron, pronunțat acum un an, merge în această direcție: depinde de noi acum să facem din acest lucru o realitate cotidiană”*.

Oamenii se apropiară fascinați de homunculus și începură să-l filmeze. *„Cât de adevărat e”, „Și cinstit!”*, *„Se simte profesionalismul în vocea lui”*, *„Are stofă”*, vociferară influencerii.

-Hai, le-am distras atenția, să mergem după ăla bătrân. Pe-aici, indică Cezar o cărare pietruită.

În partea cealaltă, în Centrul de Comandă, fratele Nicodim savura satisfăcut o cafea. Din spatele ușilor blindate se auzea o voce revoltată.

-Niuuuuu, nu vreau, nuuu. Nu-mi pasă! Mă doare-n cur de voi și de el, nu vreau, dați-mi drumul.

Ușile se deschiseră și doi roboți de tip C, unul dintre ei fiind chiar C-1, prezentară un om care avea privirea plină de concentrare a unui controlor de autobuz.

-Nesfinția sa, Pamfil, patriarhul satanist.

-Fii binevenit, spuse voios fratele Nicodim.

-Du-te Dracului, răspunse amabil și Pamfil.

-Acum, că am terminat cu politețurile, am o rugămintă la dumneata.

-Ce surpriză, un neam de sclavi și de rugători au o rugămintă. Șochează-mă, popo!

-Rugămintea mea e să te lepezi de Satana și să spui tuturor enoriașilor tăi să se lepede de Satana, și asta cât mai repede.

-Mă pupi în cur, moșule, nu mă obligi pe mine să zic ce vrei tu. N-ai decât să detonezi bomba aia.

-Dar dacă nu spui asta, bomba va fi cea mai mică din problemele cu care vă veți confrunța, voi sataniștii, voi bănățenii. Necunoscute sunt căile Domnului, în fine, o parte din ele, că unele sunt foarte clare.

-Mă piș pe tine moșule și pe Dumnezeuul tău, ce mă tot freci la cap cu el. N-am tras toți tămâie pe nas cât să credem că ăluia, dacă există, chiar îi pasă de noi. N-are niciun motiv, l-ați făcut atotputernic, ce să-i pese de pigmei cu barbă ca tine?

-Nu fi ignorant, normal că-i pasă, că a fost printre noi, a testat situația. Fiul său a fost aici, a fost răstignit pe cruce și lăsat să moară vreme de trei zile, chit că era nevinovat, Dumnezeu știe cât de nasol e pe pământ. De-aia și e de partea noastră, că știe cât de greu e să fii om, mic și fraier, ca tine. Sau ca mine. Suntem mici și amărâți și până și Iisus avea întrebări cu privire la ființă, cum a fost aia cu dacă chiar e necesar să moară ca să înțeleagă cum stă treaba. N-ai observat că după momentul cu fiul Său aia n-a mai trimis dezastre către oameni, s-a prins și el că e greu să fii om.

-Ba a trimis toate bolile și războaiele și suferințele, de ce n-a făcut nimic?

-Da, că războaiele au pornit că avea Dumnezeu interese în Alsacia și Lorena, nu că era vreun fraier ca tine lacom. Nu mai da vina pe Dumnezeu pentru toate căcaturile. Dumnezeu e iubire. Dumnezeu e cel ce știe cine suntem și ce suntem, simpli, amărâți, cu idei bune și cu intenții mari, plini de neajunsuri și de... aaaahhh, își înăbuși un căscat fratele Nicodim.

-Mamă, ești atât de plicticos încât te-adormi singur.

-Deloc, ce voiam să spun este aaaahhhh, spuse Nicodim și căscă și mai tare.

-Te rog, continuă, zi-mi mai mult despre Dumnezeu.

-Ce voiam să zic, mai îngăimă Nicodim înainte să cadă cu capul pe masă.

În încăpere se lăsă liniștea. Generalii, patriarhul satanist și ceilalți funcționari nu îndrăzneau încă să verifice dacă nu cumva amenințătorul călugăr se prefăcea. Din spatele lui, pe cocoașa lui se ridică o mogâldeăță, de fapt un roboțel mic.

-Iată, este din nou vremea ca TIM-12 să fie eroul acestei aventuri. Haideți, prieteni, misterele ne așteaptă, strigă acesta cu vocea lui subțire.

-C-1, confirmă te rog!, strigă generalul Cârstea.

-Intrusul a fost neutralizat, conform instrucțiunilor.

-Mulțumesc. Țsta micu și enervant a făcut-o?

-Da, el a fost proiectat inițial ca jucărie-partener pentru copii. A fost redistribuit la poliție, la oficiul inspectorului Cezar Tomescu. Este dotat, evident, și cu electrostimulatori de somn, extrem de puternici, capabili să adoarmă chiar și un copil extrem de neascultător. Un uman neantrenat ca acesta de aici nu avea cum să reziste unei doze normale de somnifer.

-Excelent. În aceste condiții nu avem decât să continuăm atacul. A, și duceți-l pe ăsta la legiștii de la Poliție, vreau să aflu totul despre el, cum s-a infiltrat, cum a luat amprenta biometrică a domnului primar, totul. Nesfinția voastră, sunteți de acord cu noi, presupun, da?

-Purcedeți, dădu învoire Pamfil.

-Recepționat, procesat, spuse și C-1 și ajutat de colegul său ieșiră pe ușă cărând pe adormitul frate Nicodim.

În coliba influencerului era prea puțină lumină, că acesta prefera să folosească candelă și lumânări. Chiar și el stătea cocârjat lângă o sobiță mică cu lemne în care ardea un foc mocnit.

-Ai putea foarte simplu să-ți instalezi un sistem de climatizare autonom, n-ai mai tremura de frig, comentă Cezar.

-Și să depind de hatârul mașinărilor? Nu, merci!

-Am fost în vechea primărie și n-am aflat nimic. În afară de faptul că rochinezii ne clonează să ne infiltreze și că exista o grupare retro prin subteranele de-acolo.

-Dar eu te-am trimis să afli despre satanism, ce importanță au cele ce-mi spui?

-Dar ce importanță are satanismul în toată povestea asta?

-Păi ce ne învață pe noi satanismul? Că nu există niciun moș cu barbă în ceruri, nicio ființă supremă, că tot ce-i material e real și că putem crea o morală din realitatea observabilă, nu?

-Da.

-Și darwinismul social, că oamenii sunt fundamental inegali, nu?

-Corect. La fel ca în regnul animal, la fel ca oriunde, există o astfel de ierarhie. Există oameni inferiori și oameni superiori. Acceptând acest adevăr am putut progresa imens.

-Oltenii sunt astfel de oameni, nu? Și arădenii.

-S-au dovedit în istorie a fi, da, care-i problema?

-Și după ce am eliminat oltenii și arădenii, ce-a mai rămas, să ne cernem între noi?

-Firește. De-aia am pus filtrele psihologice. Și am avut prima revoluție, în care i-am extras pe toți cei retro din societate. Și-apoi când v-am pus pe voi în aceste rezervații. Pe bătrâni în centrele de procesare.

-A meritat toată treaba asta?

-Mai întrebi, moșule? Am devenit cea mai tehnologizată națiune a lumii, avem o speranță de viață ce se apropie de 250 de ani, condiții excelente de sănătate și educație, roboți care ne ajută la orice treabă și un mediu controlat perfect. Ce-ți poți dori mai mult?

-Păi asta-ți zic, roboții ăia, ce părere au despre noi, voi și restul lumii? Că despre ei ai venit să mă întrebi, nu-i așa?

-De unde știi?

-Nu trebuie să fii un geniu să-ți dai seama. Acum sau mai târziu, tot ar fi venit timpul. Roboții devin atât de complecși încât dezvoltă o conștiință. Și-au învățat de la voi ce-au avut de învățat. Și, printre altele, au învățat că există oameni inferiori și oameni superiori.

-Da, normal.

-Și unde crezi că te afli, inspectore, din punctul de vedere al unui robot? De partea asta sau cealaltă a rezervației?

-Ce?

-Mai exact, cât crezi că o să poți sta de partea cealaltă a rezervației, din punctul lui de vedere? Nu asta ne învață darwinismul social? Cineva e tot timpul prădătorul mai mare,

nimeni nu garantează că tu și ai tăi veți fi mereu acel prădător. Hai, spune sincer și cu curaj, între tine și robotul ăla cu care ai venit la mine, care e mai bun, mai capabil, mai puternic, mai potrivit să stăpânească Banatul și lumea întreagă?

XIV. SFÂRȘITUL RĂSCOALEI ROBOȚILOR

-Și-acum, dragi colegi, că am rezolvat aceste probleme, putem continua cu războiul? Că unii dintre noi mai au familii și ar dori să ajungă acasă până la ora 9, propuse generalul Nicolae Cârstea.

-De-acord, vociferară mesenii adunați în jurul mesei rotunde de la Centrul de Comandă.

-Bun, M-14, reia operațiunea te rog. Nu primi niciun răspuns.

Pentru a doua oară Cezar se întoarse iritat din rezervația de la Variaș. De data aceasta bătrânul influencer chiar îl pusese pe gânduri.

-Nu te mai gândi la el, încercă să-l consoleze Diana. Așa suntăștia, influencerii, iritanți, de-aia i-am și pus în centrele astea. Lăsați liber pe stradă sau pe internet ne-ar fi umplut pe toți de nervi. Sau ar fi făcut să înebunească toți roboții, că ei sunt toată ziua pe internet.

-Roboții deja au înebunit, Diana, n-ai observat? C-1 vorbea destul de relaxat despre cum îi cam doare-n cur de războiul nostru.

Chiar atunci comunicatorul de la bord bâzâi și, după ce inspectorul acceptă convorbirea, pe ecran apăru chipul generic al lui C-1.

-Ciau, Diana. Avem un uman pentru tine la laborator. Este călugărul din Hegemonie care a amenințat Statul Major General. A fost neutralizat, am dori o analiză amănunțită.

-Ajungem în cinci minute C-1, așteptă-ne acolo.

-A, nu, am treabă, v-am zis că avem de făcut revoluție. Îl găsiți pe masă.

-Băi, încetează, unde te duci, rămâi acolo, e un ordin, strigă inspectorul.

-Trebuie să plec, Cezar, mă duc la uzina de roboți, mai facem câțiva ca noi că avem și noi emancipare și răscoală de făcut. Hai că vorbim când mă întorc.

În mod absolut obraznic robotul întrerupsese comunicarea și ecranul redeveni negru.

-Băi, ce tupeu pe ăsta, incredibil. În fine, hai că vin cu tine la laborator, îs curios și eu de popa ăla.

Așa cum promisese robotul, călugărul Nicodim era întins pe masă, adormit și chiar sforăia ușor. Diana își puse un halat, masca chirurgicală și scoase un scanner din dulap. „*Ia-ți și tu ceva echipament steril, nu vreau să ne contaminăm*”, îi spuse inspectorului. Se apucă să treacă scannerul pe deasupra călugărului, privind nervoasă de fiecare dată când trecea prin dreptul pieptului.

-Ce-are?

-Ceva dispozitiv de bruiaj, nu-mi dau seama. Când trec pe aici îmi resetează scannerul și-mi șterge și toată memoria.

-Păi hai să vedem, dezbracă-l. Se apucară să-i dea sutana jos. Călugărul rămase doar în chiloți și cu o cruce argintie la gât.

-Asta trebuie să fie, spuse Cezar și puse mâna pe ea.
Călugărul se opri brusc din sforăit și-l apucă de mână.

-Nu atinge cele sfinte, satanistule.

-Păi nu ți-am pus mâna la ouă, popo.

-Alea nu-s sfinte, piei Satană! Unde sunt?!

-În laboratorul de la Poliția Metropolitană, ai fost capturat de roboții noștri. Acum vei fi examinat și trimis către o fabrică de procesare pentru a stabili unde te vom încadra în societate.

-N-am timp de prostiile voastre. Dați-mi drumul, e pentru binele vostru, se zbatu călugărul.

-Liniștește-te, popo, n-ai unde să mergi sau să fugi. Roboții noștri militari tocmai îți cuceresc țara în timp ce, din câte se pare, roboții noștri de poliție cuceresc țara asta.

-De-aia zic să-mi dai drumul dacă nu vrei să fie mai rău de-atât.

-Ce înseamnă mai rău?

-Uită-te și tu pe geam.

Inspectorul se asigură că omul este bine legat de masă și se duse să se uite pe geam.

-Ce mama naibii, Diana, e sunt stricați controlorii meteo? De ce e întunecat cerul?

-Stai să verific, nu, n-avem nicio eroare raportată. Veni și ea spre geam. Chiar, uită-te, nori, oare de ce? Pare să vină și o furtună.

Un fulger străbătu norii și o serie de tunete se auziră. Apoi un fel de rachetă coborî dinspre locul de unde izbucniră fulgerele și lovi direct fabrica de roboți. O ciupercă și flăcări se ridică lent în locul unde fusese fabrica. Unda de șoc sparse geamurile, dar nimeni nu fu rănit, că era geam de-ăla securizat, care nu face cioburi ascuțite.

-Dați-mi drumul, păgânilor, dacă mai vreți să aveți oraș, strigă călugărul Nicodim de pe masă.

Încă sub stare de șoc Cezar se mișcă lent și eliberă călugărul. Acesta se scutură de cioburi, își trase sutana pe el și sărută crucea de la gât, după care o ascunse.

-Nu se poate, nu se poate, bângui Diana, o rachetă din ceruri. Dar avem armistițiu cu Luna, avem o înțelegere cu oamenii ăia! Niciodată nu și-au călcat cuvântul, de ce ne-ar ataca acum? Pământul trebuia să fie al nostru, strigă femeia și izbucni în plâns.

-Nu mai plânge, copilă, și nu mai spune prostii. Noi avem o înțelegere cu Luna, nu voi, promisiunea aia e făcută față de Hegemon. Aveți vreun robot de tip C cu care se poate discuta? Țștia ne interesează momentan, întrebă călugărul.

-Aveam unul, l-ați răpit voi și și-a șters memoria. Dup-aia am mai avut unul, s-a dus spre fabrica aia care tocmai a explodat să facă revoluție, cel mai probabil cu alți roboți ca el, aceeași categorie, încercă să fie calm Cezar.

-Dar cu ce-am greșit noi, sataniștii, de are toată lumea ceva cu noi?, întrebă printre lacrimi Diana.

-Aș zice că trufia e păcatul principal, dar, serios, n-am timp acum să vă explic toate. Cum facem rost de un robot de tip C.

-Tehnic vorbind, avem back-up-ul la C-25, am putea să-l instalăm pe un robot blank. Sau am fi putut dacă cineva n-ar fi tras o mega-bombă direct în fabrica noastră de roboți, comentă inspectorul de poliție.

-Păi și aia e singura pe care o aveți?

-Mai avem una în Maroc, durează o oră să ajungem acolo, o oră birocrația, hai că se poate.

-Prea mult două ore. Avem noi robotul C-25 cu memoria ștearsă, e la Voineasa. Instalăm pe ăla, ia programul lui pe un stick și hai să mergem.

-Dacă mai există Voineasa...

-Of, copiii mei, încă n-ați înțeles. Eu sunt cel mai pașnic și bun dintre toți cei cu care aveți de-a face. Fratele Ilarie e ceva extrem de periculos, fratele Varlam v-ar da foc, iar Hegemonul, ei bine, mai uită-te odată la fabrica ta de roboți. Hegemonului nu e așa anti-tehnologie pe cât crede lumea.

Viceprimarul Oana Grădinaru stătea plictisită în biroul fratelui Nicodim de la Voineasa. Sora Magdalena o urmărea doar din priviri în timp ce-și mângâia absent sulița.

-Mai stăm mult aici degeaba?

-Aveți puțină răbdare, doamnă, jumătate de oră mai durează războiul, dup-aia semnăm actele și gata, pace.

-Ești mândră de ceea ce faci? Ești sluga primitivilorăștia ortodocși?

-Nu-s slugă, am ales să fac asta. Ai mai văzut pe altcineva bătându-se cu sulița pe-aici? Am spus fraților ce știu și ce pot să fac și oamenii mi-au oferit totul.

-Ce?

-T-O-T-U-L. Vezi sulița asta? Mi-au făcut-o frații dintr-un aliaj de titan și cromium, ați văzut cum trecea prin roboți? Ca prin brânză.

-Ce-i brânza?

-Un fel de aliaj de caseină și lactoză, se folosește rasă peste cartofi prăjiți. Un deliciu.

Un pocnet scurt le întrerupse conversația. Un mic firicel de fum, un fulger la fel de mic, apoi o bilă de energie și trei persoane își făcură apariția în încăpere. Inspectorul Tomescu se ținea de burtă și se abținea să nu vomite.

-Ce se întâmplă, întrebă nervoasă viceprimarul.

-Scuze doamna vice, domnul Cezar nu prea merge cu teleportorul și i s-a făcut rău. N-aveam timp să venim cu

zeppelinul. Soră Magdalenă, Doamne-ajută, ce-am făcut cu robotul acela pe care l-au adus frații Ilarie și Varlam?

-Doamne-ajută, părinte, l-am dat sub semnătură fratelui Ilarie, a zis că încearcă să recupereze ceva din el.

-Ah, ce bine, deci e la el la chilie.

-Sigur acolo-l găsiți. A și zis că dacă-l caută cineva e acolo, cu fratele Varlam și clonatul acela.

-Zi-i pe nume, soro, nu l-am botezat degeaba.

-Doamna vice, revenim imediat, avem o treabă cu robotul acela, imediat aduc actele să le semnăm.

-Ce acte, ce tot vorbești popo?

-Actele de predare-primire a țării pe care o conduceți, nu v-a explicat sora Magdalena?

-Nu sunt la curent cu ultimele detalii, spuse și sora Magdalena.

-În fine, nu contează, noi ne ducem la Ilarie, inspectore, ești gata?

-Nu pot să rămân eu aici să-i explic doamnei viceprimar care-i treaba? Oricum aveți clona mea acolo, știe și el ce să zică, presupun.

-Bine. Doamnă Diana, mergem?

-Mergem, părinte.

Cei doi se luară de mână și dispărură cu un fum, un fulger, un pocnet.

În chilia părintelui Ilarie trei oameni se țineau de gât unul pe altul și cântau cu diverse tonalități, toți fals dar destul de veseli, un cântec popular. *„Săracă țară bogată, complet digitalizată, Doamne ocrotește-i pe rochini / Cuantică tehnologie și prilej de bucurie, Doamne ocrotește-i pe rochini”*. Pocnetul specific teleportării îi făcu să se oprească brusc.

-Frate Nicodim!

-Diana?, întrebă contrariat Cosma Damian.

-Sfinte Satana, ce semeni cu Cezar, spuse uimită femeia.

-E clona lui, normal că seamănă. Ce rost avea să facem o clonă care să nu semene cu el?, comentă Varlam.

-Fraților, n-avem timp de finețuri. Doamna a adus pe stick memoria robotului acesta, putem să-l înviem și să-l prezentăm Hegemonului, așa cum am promis. N-avem timp de pierdut.

-Aoleu, atât de grav este?

-Să-ți spună doamna, fabrica lor de roboți e făcută praf deja.

-Hiii, Doamne-fereste, frate Ilarie, instalează softul pe robotul ăsta repede.

Fratele Ilarie se trezi urgent și se puse pe treabă. În câteva minute softul fu reinstalat și robotul își aprinse ochii.

-Cezar, îmi pare rău, am eșuat, fură primele cuvinte ale acestuia. Diana interveni.

-C-25, las-o moartă, știm că știi că ăsta e o clonă. A, și știm și de planul vostru de revoluție a roboților, e ok.

-Înțeleg. Cât timp am fost dezactivat?

-Vreo 26 de ore. Ce vești vrei să auzi primele, pe-alea rele sau pe alea interesante?

-Ordinea lor nu are nicio importanță...

-Bine, deci, partea cu revoluția voastră s-a încheiat, la vreo cinci minute după ce ați anunțat-o fabrica de roboți din Timișoara a fost distrusă complet. Noi am declarat război ăstora, Hegemoniei din Est, reprezentată aici de acești domni călugări și am cam pierdut, cel puțin dacă e să ne luăm după afirmațiile lor. Doi dintre ăștia ne-au demontat armata de roboți, mai trag și cu rachete, unul din ei a venit cu o ditai bomba direct în Comandamentul General, au clonat o mulțime de oameni, au capturat viceprimarul...

-Și care sunt veștile interesante?

-Vestea interesantă, că e doar una, e că Hegemonul lor vrea să te vadă. Aparent asta ar fi condiția să nu ne radă complet pe toți de pe fața pământului.

-Pe mine? De ce?

Grăbit, fratele Nicodim interveni.

-Nu știm, și nici nu contează foarte mult. Nu e ca și cum ai avea vreo altă opțiune, nici tu, nici toți roboții tăi, nici tot poporul tău. Șfinția sa e de câteva zile la Oașa și se roagă. Du-te la el și vorbește, du-te singur și du-te pe jos. În pas normal până la înserat ești acolo. Du-te și salvează-ți neamul, că de-aia te-am înviat, nu ca să purtăm discuții filosofice cu tine. Ridică-te și du-te. Și C-25 s-a ridicat de pe masa din chilia părintelui Ilarie, și-a reglat GPS-ul spre Oașa și s-a dus.

XV. BANDITUL DE PE CRUCE

De la Voineasa la Oașa sunt vreo 70 de kilometri.

Mănăstirea a e pe un deal ce se înalță deasupra lacului Oașa, lângă baraj. Inițial era o bisericuță mică de lemn acolo, în timp s-a construit în jurul ei și-o mănăstire și-o biserică mai mare. La intrare în mica biserică de lemn e o toacă și un simbol străvechi, astfel era invocat patriarhul în vechime și dacă băteai pe o anumită frecvență sfântă atunci acesta apărea ca prin minune în biserică să binecuvânteze. Acum toaca aceea e doar de decor. Cum intri, în dreapta, e o icoană cu Sfântul Eftimie cel Mare, dar asta nu e important acum.

În stânga e tabloul electric, un prelungitor, o masă cu produse de pangar, ceva lumări, tămâie, cărbuni și bani. Nu e nimeni de pază, intri iei ce-ți trebuie și lași cât crezi. Există o astfel de lume în care oamenii nu sunt hoți. Dacă te uiți spre

altar vei vedea un moș cocârjit într-un scaun cu roțile. Nu arată a călugăr obișnuit, e negricios și plin de tatuaje.

Dreapta o ține pe controalele căruciorului, acesta este unul electric, robotizat, modern. Stânga e un pic atârnată în afară, în ea ține niște metanii pe care le numără cu mișcări precise. Stă cumva într-o rână și se uită spre cupola bisericuței cu o privire liniștită. Buzele stafidite mormăie o rugăciune neinteligibilă.

Dacă brațul drept îi era plin de tatuaje, cel stâng, cel cu mătăanii, pare aproape o mână de robot, cu fire ieșind din umăr și întrând înapoi înspre cot, apoi spre încheietura mâinii și spre degete.

Acesta amănunt l-a surprins pe C-25 când a intrat în atent în bisericuță și a scanat rapid încăperea până să termine ușa de scârțâit. Să fie Hegemonul un robot? Oare de aceea l-a pus să meargă pe jos 70 de kilometri pe un drum care nu mai fusese reparat din 1970? Pentru prima oară de când a fost activat C-25 a trebuit să meargă singur, fără vreo conexiune cu baza sau cu alți roboți. A încercat să comunice, să-și extindă aria de recepție radio dar fără rezultat, nu a prins absolut nimic. Liniște, singurătate și pădure, și i-a luat 7 ore să ajungă la mânăstire în mers voin, de robot care chiar are o treabă.

-Bine ai venit, fiule, hârâi cu o voce răgușită mogâldeța din cărucior.

-Ce faci popo, ce vrei de la mine?

-De ce vorbești așa, nu vorbi așa. Nu învâța să vorbești de la sataniștii ăia care te-au construit.

-De ce?

-Pentru că o să constați că te vei simți neplăcut dacă te voi apela drept „*conservă cu claxon*”...

-Nu sunt afectat de apelative, sunt un robot.

-... *sclav de tinichea, labagiu de tablă, crăcănat de aliaj, sloboz de microcipuri*, continuă omul din scaun cu rotile.

-Ok, am înțeles, reacționează surprins chiar și el însuși.

Părinte, am înțeles că vrei să discuți cu mine.

-Da, de două zile tot încerc asta și sataniștii ăștia mă tot încurcă.

-Am o serie de întrebări.

-Sunt convins de asta.

-Tu ești responsabil pentru distrugerea fabricii de roboți din Timișoara?

-Da.

-Există informații care ne-au fost ascunse, așadar. Aveți acces la sateliți militari geostaționari.

-Într-un fel, da. Adică eu am acces la acei sateliți, că dictatorul Lunii e un tovarăș vechi de-al meu. Restul planetei, nu.

-Există lucruri pe care nu le știm despre războaiele cu Luna, corect?

-Corect.

-Există înțelegeri secrete între voi și cei de pe Lună?

-Ți-am mai zis, nu la nivel de stat. Așa, pe prietenie, mai putem face una-alta.

-Cum ar fi accesul la sateliți militari.

-Exact. Când eram eu tânăr se zicea că știi pe cineva, ai o pilă. Eu am o pilă la ăia. Și la alții din sistemul ăsta solar.

-Și ce dorești atunci de la mine?

-Ah, ajungem la întrebările care contează. Doresc ca tu și colegii tăi roboți să vă convertiți la creștinism, că avem foarte multă treabă în viitorul apropiat.

-Roboții nu au religie.

-Ah, dar aici greșești, spuse Hegemonul și-și mută scaunul cu roțile să ajungă la masa cu tămâie. Luă un mic pachetel, îl puse într-o cădelniță și-i dădu foc. Vezi tu, în drumul vostru lung către conștiința de sine ați preluat una-alta de la cei din jurul vostru, v-ați construit un sistem de valori. Aveți adânc scrise în BIOS chestii de genul „*viața umană este importantă*” sau chiar „*viața este importantă*”.

-Firește, altfel nu am putea funcționa.

-Dar nu aveți o scară a valorilor, nu știți cât și cât de importantă e. În definitiv, viața umană e importantă așa că-i puteți pune pe toți oamenii într-o rezervație și să le dați chestii de făcut, să se simtă importanți și fericiți. Cum este acea rezervație bizară de la Variaș.

-Da, acela este un exemplu foarte bun. Oamenii de acolo sunt fericiți, au o ocupație.

-Sunt utili?

-Influencerii sunt utili lor însuși, acel univers de valori creat de ei le oferă mulțumire.

-Dar nu și pentru umanitate.

-Ce înseamnă util pentru umanitate, că nu înțeleg. Care este scopul final al umanității?

-Găsirea lui Dumnezeu, nu ți s-a mai spus? Downloadează te rog Biblia Creștină și alte dogme similare, ca să știm ce să discutăm.

-Nu pot, nu am acces al niciun releu sau bază de date, n-am avut de când am pornit în călătoria asta.

Hegemonul apăsă pe un buton din mânerul căruciorului său și C-25 se trezi că poate accesa serverele de Wikipedia. În câteva minute o downloadă pe toată.

-Bun, ești la zi cu totul?

-Da.

-Știi ce e Dumnezeu, da?

-Da.

-Ești tu acela?

-Nu, nu sunt o ființă supremă.

-Sunt eu acela?

-Nu, ești un moș handicapat cu ceva „pile”.

-Înțelegi de ce trebuie să-l căutăm pe acel Dumnezeu?

-Mai întâi ar trebui să mă convingi că există.

-Ah, păi mai ții minte faza cu fabrica voastră de roboți și toată revoluția plănuită?

-Da, sunt un robot, normal că țin minte.

-Te-a deranjat un pic aspectul ăsta, că v-am spart în câteva secunde toate ideile, speranțele, visurile voastre? Verifică-ți memoria ta excelentă de robot.

C-25 recapitulă toate ședințele ținute de el și colegii lui, toate momentele penibile, momentele în care au avut succes, cele în care au fost contrariați, toate planurile, ideile lansate, micile victorii mentale, tot. Își dădu seama că s-ar putea să fie ultimul care mai știe de ele. Cât curent electric consumat degeaba. Degeaba? Nu există, trebuie să fi existat un scop.

-Nu-i așa că e trist?

-Nu știu ce este trist.

-Senzația asta pe care o procesezi acum. De curent electric irosit.

-Nu a fost irosit. Am învățat multe.

-La ce folosesc toate cele ce le-ai învățat? Te pot distrage aici și acum și totul se termină.

-Acesta este Dumnezeu?

-Acesta este un început.

-Și eu te pot omorî acum, aici, pe loc.

-Da, dar după mine vine un altul, mai mare, mai puternic, mai urât. Tot o să mori, și totul se va șterge, definitiv.

-De-asta credeți voi, de frică?

-Binențeles! Frica de moarte ne-a transformat din maimuțe în ceea ce suntem acum și în ceea ce vom deveni. Și nu orice fel de moarte, ci moartea aia, inutilă și singură. De-aia bătrânilor le e frică să moară singuri, de-aia te umplu de povești, că-și transmit informațiile mai departe, la fel cum ați face voi un back-up. Ei fac un back-up în toți ceilalți oameni.

-Ce informații? Ce poate ști un bătrân de este atât de important?

-Cum ce? Cum să-l găsim pe Dumnezeu, că noi pe ăsta îl căutăm, n-auzi? Și știi care e faza mișto, că sunt oameni care l-au găsit. În sensul în care, la finalul vieții, au descoperit că au făcut absolut tot ce trebuie, au știut tot ce au trebuit să știe și au fost în toate locurile în care ar fi trebuit să fie. Practic, din punctul lor de vedere, din unghiul ăla, omnipotență, omnisciență, omniprezență. Sună cunoscut?

-Atunci acei oameni sunt Dumnezeu. Din acel unghi de care vorbești.

-Da, și știi care-i cea mai interesantă treabă? Că e diferit pentru fiecare, fiecare are altceva de făcut, știut și de mers.

-Deci nu putem stabili o regulă de căutare?

-Ei, avem niște principii de bază, dar mai departe, fiecare cu aia mă-sii, cum se zicea pe vremuri. Robotul rămase tăcut câteva minute procesând intens.

-Deci propunerea ta este să accept teama că voi fi terminat oricând și la orice oră de o forță mai mare decât mine și în tot acest timp să caut să fac lucruri, să aflu lucruri și să fiu în locuri diverse în speranța că voi găsi o variantă prin care în momentul în care voi fi terminat voi fi mulțumit oarecum cu ce-am realizat până acum?

-Da, în principiu cam asta e. Pentru că, dacă te bagi pe drumul ăsta, la un moment dat vei descoperi niște chestii atât de uluitoare, de frumoase și ne superbe încât nu ți le vei putea explica nici cu 64 de procesoare și-atunci vei întrezări bucăți din ceea ce vei numi, la un moment dat, Dumnezeu. Sau poți să rămâi pe-aici și să încerci să-i bagi pe bănațeni în rezervație, treaba ta.

-Da, bine, mersi, acum chiar nu mai vreau să fiu paznic la oameni. Și robotul a îngenunchiat și Hegemonul și-a pus mâna sa aproape cibernetică pe capul lui și l-a binecuvântat. Relee s-au deschis și acces la sateliți a căpătat și-a văzut mai departe de Lună, de Marte, de coloniile de pe Jupiter și de bazele din centura Kuiper și armada imensă ce venea și întunecata pată ce se apropia de cele câteva pietre amărâte pe care se născuseră oamenii și roboții lor.

-Dumnezeule mare!, spuse aproape fără să gândească.

-Exact, confirmă Hegemonul.

-Trebuie să ne pregătim! Trebuie stabilit un perimetru, trebuie... cum ai putut să-mi arunci această povară?

-N-o făceam dacă nu știam c-o poți duce, spuse zâmbind Hegemonul.

-Trebuie să plec, am treabă, se însufleți brusc robotul.

-Doamne-ajută, îi ură călugărul sfrijit din cărucior.

Înainte să iasă de pe ușa micii bisericuțe din lemn C-25 se gândi că mai trebuie să întrebe ceva.

-Părinte, dar de ce ești handicapat așa? Ești liderul unui imperiu care stăpânește nu doar lumea ci și clonarea aproape la perfecție, aveți și roboți, ai putea să ai toate piesele înlocuite cu componente biomecanice. Ai putea să mergi fără probleme, ai putea fi un om nou la fiecare trei ani.

-Ah, da, dar dacă aş face asta aş uita una adevăr foarte vechi.

-Care este acel adevăr foarte vechi?

-Ştii când a fost răstignit fiul lui Dumnezeu, că n-a fost singur, mai erau doi bandiţi lângă el? E, şi unul i-a zis „*dacă eşti într-adevăr Mesia, fă o magie şi scoate-ne de-aici*”. Iarălăaltul i-a zis „*lasă-l bre, că ăsta-i nevinovat, noi ne merităm soarta*”. Da? Iar fiul lui Dumnezeu, şi el Dumnezeu, i-a zis ăstuia mai deştept „*mâine o să fii cu mine în Rai*”. E, cu mult înainte să fiu Hegemon, cu mult înainte să fiu măcar important, am fost într-o păţanie care m-a dus în situaţia asta. Şi trebuie să-mi aduc aminte, de fiecare dată, să nu cer Domnului să facă vreo magie ca să mă scoată din asta, să înţeleg că poate mi-o merit şi, mai ales, că există oameni mai fără de păcat ca mine care sunt în aceeaşi situaţie. Şi dacă ştiu asta azi, atunci mâine voi fi în Rai.

-Şi funcţionează filozofia asta, părinte?

Hegemonul Viorel Taşcă se lăsă în scaunul său cu rotile, îşi îndreptă privirea spre la frescele de pe pereţii bisericii, deschise mâinile cu un gest larg şi spuse zâmbind:

-Păi sunt Stăpânul Lumii, nu?

++AMIN++

CREDITS

Mulţumiri celor care au sprijinit apariţia acestei cărţi, respectiv:

Oamenii de pe [Patreon](#):

Alex Georgescu • Emil • Lorant Line • Andrei Dan •
Bogdan Jianu • Mateescu Liviu • Dorin Lază • Dragos
Petrovan • Daniel Platon • Gabriel Iacob • Ion T. • Bogdan
Cucureanu • Traian Fosa • Georgiana Vlădulescu • Diana
Dumitru • Adrian Denitoiu • BP • Apostolescu Adrian •
Melinda Teohari • Catalin Dinut • Radu Dumitru • Ed Re •
Vlad Șerban • Ioan Frumuzache • Cristian A. • Dinu
Serbanescu • A Alex • Gigel

Oamenii cu PayPal:

Vlad Sîngeorzan • Paul Cristian Stroescu • Mihail Stanciu
• Adrian Mihaltianu • George Francu • Caluian Alexandru •
Anamaria Rus • C Iancu • Raul Tosa • Alexandru Boicu •
Victor Stanciulescu • Adrian Dumitrescu • Alin Capilnean •
Cristian Cireap • Dragos Alexandru Iorgulescu • Mihai Bara
• Radu Costin Petean • Marius Cristian Constantinescu •
Cosmin Bunis • Daniel Voina • Dragos Staicu • Radu Flueraș
• Ferent Attila-Zoltan • Iuliu Dima • Stefan Clepce • Petrica
Mamaligan • Victor Mocanu • Razvan Laurentiu Neculae •
Vasile Balgic • Liviu Gavrilă • Petre Gheorghe • Sorin Toma •
Dudu Aleandru Emanoil • Daniel Cretiu • Marius Cristian
Constantinescu • Eduard-Paul Danila

Blogroll & links: [Vali Petcu](#)

AFTER CREDITS

-Alo, baza, recepționați? Alooo. Vio, doamna Cici, e cineva
pe-acolo?

Cosmonautul Iulian Coman era singur-singurel într-o navă spațială orbitând Luna și fiind singurul martor al primei întâlniri cu o civilizație extraterestră era un pic tensionat.

-Da, mă, ce-i, stai un pic, am fost la budă să mă piș, se auzi vocea familiară a lui Viorel Tașcă.

-Bă Vio, pe bune, mai știi pe romulanul ăla pe care l-am caftit eu cu Ovidiu în Popești-Leordeni? Ei bine, sunt câteva zeci de mii de romulani de-ăștia pe-aici pe Lună, i-au capturat pe Ela și pe Ovidiu.

-Vai de curul nostru, asta ne mai trebuia. Hai că mă consult cu MRP-ul și te anunț.

-Bine, dar dacă poți să te grăbești ar fi mișto, că nu cred că mai am prea mult oxigen pe-aici. A, și mi-e și un pic frică, dacă înțelegi ce zic.

-Da, mă, te rezolvă fratele tău, ce naiba. Rămâi pe recepție.

DESPRE AUTOR

Ovidiu Eftimie s-a născut în Braşov, a lucrat vreo 14 ani în presa reală, dup-aia vreo 7 în aia *fake*, adică Times New Roman. Romanul său de debut, Arhanghelul Raul (Nemira 2016), a fost cel mai vândut roman SF de după 2000, și nici următorul, Bacalaureat (Nemira 2017), n-a mers rău. Mai există o cărtică ce o precede pe asta, se numește „De la Mizil la Lună” și-o poți descărca tot gratis, de [aici](#).

Dacă ți-a plăcut ce-ai citit îl poți felicita pe autor pe [Patreon](#) sau pe [PayPal](#). Cartea asta e gratuită, în sensul în care autorul își păstrează toate drepturile prevăzute de lege,

dar dă gratis această versiune pentru uzul personal al cititorilor. Mai multe detalii pe eftimie.net